

rozsévač rozsievač

2 FEBRUÁR
ÚNOR

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Spolu napĺňujme životné poslanie

Jak môžeme spolu pracovať?

Aký odkaz zanechávame?

Církev ako Boží rodina,
kde spolu napĺňujeme poslání

„Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí“ (Sk 2, 41-42).

KONÁŤ SPOLU

VALNÉ ZHROMAŽDENIE SVETOVEJ RADY
CIRKVÍ 2022, KARLSRUHE, NEMECKO

Čo je to SRC?

Svetová rada cirkví je spoločenstvo 352 členských cirkví vo viac ako 120 krajinách sveta. Reprezentujú vyše 560 miliónov kresťanov. Je to najväčšie a najrozmanitejšie spoločenstvo cirkví na svete a počet jej členských cirkví stále rastie. Jej súčasťou sú takmer všetky pravoslávne cirkvi (východné aj orientálne), baptisti, evanjelikáli, evanjelici (luteráni), metodisti, cirkvi bratské, starokatolíckci kresťania, letničné cirkvi, reformovaní; a okrem toho aj cirkvi, ktoré na Slovensku nie sú, ako anglikáni, asýrske kresťania, mennoniti, africké nezávislé cirkvi, kvaakeri, Učenici Kristovi, zjednotené a zjednocujúce sa cirkvi a niektoré ďalšie. Aj s cirkvami a kresťanskými spoločenstvami, ktoré nie sú členmi SRC, sa Rada snaží v duchu úsilia o jednotu spolupracovať alebo aspoň nadviazať kontakt. Existuje veľmi úzka spolupráca s Katolíckou cirkvou; takisto s ďalšími letničnými cirkvami a Svetovou evanjelikálnou alianciou. Za hranicami kresťanstva SRC udržiava pekné vzťahy so židovským spoločenstvom a ďalšími svetovými náboženstvami.

Z registrovaných cirkví na Slovensku sú členskými cirkvami SRC: Evanjelická cirkev a.v., Reformovaná kresťanská cirkev, Pravoslávna cirkev a Cirkev československá husitská (posledné dve spoločne so svojimi súčasťami – eparchiami a diecézami – v Čechách). Ostatné cirkvi sú v SRC zastúpené prostredníctvom Ekumenickej rady cirkví v SR (ERC v SR) a niektoré takisto prostredníctvom svojich medzinárodných organizácií (napr. Svetovej baptistickej aliancie). Menšie cirkvi nie sú členskými cirkvami SRC z dvoch dôvodov: členskou cirkvou SRC sa môže stať cirkev s min. 50.000 členmi a členské poplatky sú vysoké. ERC v SR ako spolupracujúca organizácia SRC platí každoročne členský príspevok, ten je platený z vnútorných zdrojov ERC, t. j. z členských príspevkov cirkví združených v ERC.

ERC v SR zastupuje slovenské cirkvi v obojsmernej komunikácii so SRC, odovzdáva im informácie o dianí v Svetovej rade, o jej rozhodnutiach, programoch, o rôznych pozvánkach SRC pre miestne kontexty. Robí to preto, že jej to vyplýva zo Štatútu, kde sa v Článku VI. (Úlohy ERC), body 5 a 3 píše (podľa znenia Štatútu, ako bolo schválené na VZ ERC 2019):

Úlohou ERC je najmä udržiavať kontakt so Svetovou radou cirkví, s Konferenciou európskych cirkví a s ďalšími ekumenickými organizáciami, a to najmä v susedných krajinách, vo všetkom, čo sa dotýka spoločného záujmu členských cirkví, iniciaovať spoluprácu cirkví na miestnej, regionálnej, celoslovenskej a medzinárodnej úrovni.

Túto úlohu ERC v SR potvrdilo a zdôraznilo aj jej valné zhromaždenie v roku 2019. Uznesenie VZ ERC 2019 hovorí:

VZ ERC SR odporúča, aby Riadiaci výbor ERC SR dbal o udržiavanie kontaktov so zahraničnými ekumenickými organizáciami, najmä so Svetovou radou cirkví a Konferenciou európskych cirkví.

Spracovala: Mgr. Eva Guldánová, ThM., predsedníčka Ekumenického výboru Evanjelickej cirkev a. v. na Slovensku, tajomníčka pre zahraničie na Generálnom biskupskom úrade ECAV.

////// POKRAČOVANIE NA STRANE 13

SKUTOČNÁ ISTOTA

„Ale pevný základ Boží predsa stojí...“ (2Tim 2, 19)

Najspoľahlivejší spôsob, ako sa na univerzite cítiť v bezpečí, je nevytríchať z davu. Práve tam, kde študenti hovoria o tom, ako byť nezávislý a samostatný, ich nájdete, ako praktizujú najskostnatenejší súlad v obliekaní, prejave, morálnych postojoch a zmýšľaní. Niekedy sa riadia módou na úkor morálnej zásadovosti. Desí ich byť osamote. Nechcú sa odlišovať. Chcú sa prispôsobiť. Keď ukončia študium na vysokej škole, mnohí z týchto mladých ľudí nechcú nič viac ako dobrú prácu vo veľkej firme a dom niekde na predmestí. Ani tam však nenájdú bezpečie. Jedine Ježiš Kristus ti môže dať bezpečie, ktoré hľadáš. Po zdľhavom hľadaní bezpečia som ho našiel jedine v Tvojej trvalej láske, môj Spasiteľ, Ježiš Kristus.

Billy Graham

ÚVODNÍK

PRACUJME SPOLU

Už se vám někdy stalo při svědectví druhému, že jste na nějakou věc neznali odpověď? Ano? To je právě čas přizvat jiného bratra či sestru k tomuto rozhovoru. Nemyslet si, že na všechno stačím jen já sám/sama. Proč by jinak Pán Ježíš založil Církev z tolik lidí? Proč by jinak Ježíš říkal: „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samašku a až na sám konec země! (Sk 1, 8)? Po Ježíšově odchodu zpět

do nebe dal Svatý Duch Petrovi Slovo a výzvu k doplnění apoštolského kruhu o dalšího učedníka. **Modlili se spolu** a Pán ukázal na Matěje, toho si vybral, aby se dále věnoval apoštolské službě místo Jidáše, který Ježíše zradil. Vylití Svatého Ducha bylo také přítomno **mnoha lidí** z mnoha zemí a všichni byli ohromeni a říkali: „Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči? Cožpak nejsou všichni, kteří mluví z Galileje?“ (Sk 2, 7). Tu vystoupil **Petr spolu s jedenácti**, pozvedl hlas a oslovil je: „Děje se to, co bylo řečeno ústy proroka Jóele (Sk 2, 14 - 16). Petr kázal o Ježíšově zmrtvýchvstání a citoval prorocku Davida. Když to lidé uslyšeli, **byli zasaženi v srdci** a řekli Petrovi i ostatním apoštolum: Co máme dělat bratři? Petr jim řekl: „Obrachte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů a dostanete dar Ducha svatého“ (Sk 2, 37 – 38). Proč připomínám tyto všeobecně známé biblické verše? Z jediného důvodu: Aby bylo jasné, že ve všech těchto důležitých skutečnostech, kdy se jednalo o založení Církve, Pán nevolal jednotlivce. Kázání sice pronesl apoštol Petr, ale **mluvil z moci Svatého Ducha** a před shromážděním **předstoupil společně s jedenácti apoštoly**. Odvahu Petrovi dal Svatý Duch. Výsledek byl, že na jeho kázání se obrátilo mnoho lidí: „Ti, kteří přijali jeho (Petrovo) slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí, vytrvale poslouchali učení apoštola, **byli spolu, lámalí chléb a modlili se**. Jak nádherné svědectví zde čteme. Jak by nám bylo, kdyby se v našem městě právě dnes obrátilo na tři tisíce lidí. Bylo by to krásné, ale mohl bych se jím věnovat sám/sama? Absolutně ne. Žádný člověk by sám nezvládl věnovat se tolika lidem. Vždyť každý z těch, kdo uvěřili, potřeboval věci vysvětlovat. Všechno pro ně bylo nové. Měli jistě otázky ke stvoření, potřebovali se naučit modlit, posilovat denně svou víru, potřebovali žít s věřícími, kteří by jim ukazovali život v Kristu. A tak zůstávali spolu. „Každého dne pobývali svorně v chrámu nebo po domech, lámalí chléb, dělili se o jídlo s upřímným srdcem, chválili Boha a byli všemu lidu milí. A **Pán denně přidával k jejich společenství** ty, které povolal ke spásě“ (Sk 2, 46 – 47). Byli zasaženi v srdci. Kéž bychom dnes dostali takovou milost, aby bylo na kázání, zasaženo v srdci tolik lidí. Prosme Svatého Ducha o zmocnění k tomuto úkolu a také o nové spolupracovníky v Kristu. Svědky můžeme být každý ve svém městě. Příklad si můžeme vzít z právě čteného úseku Bible.

Marie Horáčková

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllös **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková, e-mail: majka1.horackova@gmail.com, Tel. č.: +420 734 596 635. **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, M. Jersák, **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút **Jazyková a redakčná úprava:** J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka

SR: Cena výtlačku: 26,- € za rok (2,40 €/kus). Účet v SR: IBAN SK35090000000000011489120, do poznámky napísat meno odberateľa. Var. symbol: 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 650,- Kč na rok (59,10 Kč / kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Var. symbol: 911840. Objednávky ČR: BJB, výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz

Odbor v zahraničí/ platby zo zahraničia: Predplatné: 26,- € za rok + aktuálne poštovné 24,- €.

Názov účtu: Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu: IBAN SK35090000000000011489120, SWIFT: GIBASKBX
Názov banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky: Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika.

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**

Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadrovat názor redakce.

Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněny.

OBSAH

Konať spolu	2
Skutočná istota	
Úvodník	3
Pracujme spolu	
Církev jako Boží rodina	4
Čisté srdce	
Jak můžeme spolu pracovat?	5
Nakloň svoje ucho	
Rozhovor so Sergejom Mereshanom	6
Nález starých mincí	7
Jsem blázen?	8
Národný týždeň manželstva	9
Aký odkaz zanechávame?	
Známe recept na dobrou komunikaci?	
Ženu statečnou kdo nalezne	11
Bude tam	13
Božia moc sa dokonáva v ...	14
Snaží se vás partner ovládat?	
Spolu napĺňať životné poslanie	
Prečo môžeme Bohu dôverovať	15
Na konci dechu	
On musí rásť	16
Vďakujzdanie v Tekovských Lužanoch	
Byť dobrým príkladom	
Jaroslav Poloha u Pána	17
S Ježíšem v kuchyni	
Príbeh novej nádeje	18
Duchovná odolnosť	
Návrat domů	19

CÍRKEV JAKO BOŽÍ RODINA, KDE SPOLU NAPLŇUJEME PÓSLÁNÍ

Pro naplnění poslání je nevyhnutelné žít ve společenství církve. Církev všeobecná, místní společenství, je Bohem ustanovený způsob pro život Ježího lidu. Není možné uplatňovat příkazy z Božího Slova, jako je láska k blížnímu apod., mimo života ve společenství. Jsou určeny pro život ve společenství. Je to kontrast k individualismu a egoismu.

„Aké je dobré a milé, keď sú bratia spolu!
Je to stá najvzácnejší olej na hlave,
čo steká na bradu, na Áronovu bradu,
čo steká na okraj jeho rúcha. Je to stá rosa
na Chermóne, čo padá na sionské vrchy.
Tam udeľuje Hospodin požehnanie
a život naveky“
(Ž 133).

„Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři
bydlí svorně! Jako výborný olej na hlavě,
jenž kane na vous, na vous Áronovi,
kane mu na výstřih roucha. Jak chemrónská
rosa, která kane na siónské hory.
Tam udílí Hospodin své požehnání“
(Ž 133).

„Tí, čo prijali jeho slovo, boli pokrstení
a v ten deň sa pridalo k nim asi tritisic duší.
Neustále sa venovali učeniu apoštolov,
bratskému spoločenstvu, lámaniu chleba
a modlitbám“
(Sk 2, 41-42).

„Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a
pridalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí.
Vytrvale poslouchali učení apoštola, byli
spolu, lámalí chléb a modlili se“ (Sk 2, 41-
42).

V minulém čísle Rozsévače jsme na tomto místě končili větou: Jestli jsi součástí společenství církve (sboru), žij v něm naplno tak, abys spolu s ostatními členy tvořil širší rodinu, Boží rodinu, kde se může projevit Boží láska ve vzájemných vztazích. V úvodníku jsme četli o důležitosti naplňování Božích zákonů a Ježího přikázání. Pán církve nám sám dal vzor v knize Škutky apoštolů, jak sloužit spolu. Všimli jsme si, že v každém konání apoštolů byli spolu. Na tuto skutečnost je kladen v Bibli důraz. Od Pána Ježíše jsme dostali jasné povolení: „Budejte mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku a Samařsku, až na sám konec země“ (Sk 2, 8). Jsme-li členy sboru, má nám být samozřejmostí v první řadě pravidelná účast na shromáždění. „Nezanedbávejte společná shromáždění,“ připomíná nám Bible. To je první věc. Ale nejde o obsazení židle nebo snad o hodinku spánku navíc, ale o opravdový zájem o Boží věci, o Boží Slovo, co nám konkrétně říká právě dnes do srdce, a také zájem o bratry a sestry ve sboru a naplňování Boží vůle v našem životě. Podobně jako v naší pokrevní rodině, i ve sboru je spousta práce. Všichni členové by se měli bez výhrad podílet na chodu sboru, podobně jako se podílejí na chodu své domácnosti. Na dalším a důležitém místě je náš zájem o druhé. Nejen o členy sboru (to je samozřejmé), ale také o naše přátele, kteří ještě Pána Ježíše ještě neznají, nemají s Ním osobní vztah. Tento zájem se může projevit plánováním společných aktivit, zvláště těch, které má rád náš kamarád, a k tomu je dobré přizvat někoho dalšího ze společenství sboru. Každý z nás obdržel jisté obdarování a tak můžeme společně odpovídat na otázky.

CO S TÍM DNEŠ?

Poznal jsi už Boží vůli pro svůj život a dary, kterými tě Pán

Bůh obdařil? Pak bys jimi měl začít sloužit ve sboru. Každý z nás byl Bohem obdarován tím darem, který pro nás Pán vybral, a protože nás dokonale zná, ví, v čem se budeme cítit dobře a co je pro nás nejlepší. Pokud poznáme svoje obdarování, nebude pro nás záteží jím sloužit. Pán Bůh nás ve službě posunuje dál. To je pro nás také důležité. Nejenže my posloužíme druhému, ale zároveň je poslouženo nám. Pochopíme, co nám chce Pán Bůh říci, co bychom měli změnit, učí nás vytrvalosti, trpělivosti, učí nás nové věci. Jak řekl Pán: „Všechno tvořím nové.“ Mnohé pochopíme, až jednou...

ČISTÉ SRDCE

„Mysli stejným způsobem jako Ježíš Kristus“ (F 2, 5).

Není možné žít čistý život, pokud naše srdce nejsou čistá. V dnešní době se mnoho lidí snaží nejprve stríhat a potom měřit. Učí staré falešné srdce čistotě motivů, tužeb a skutků! Není divu, že jsme morálně selhalí i přes naše chválené znalosti a psychologické postoje.

Čisté motivy, touhy a skutky pocházejí z čistých srdcí. Čistá srdce budou připodobnena ke Kristu. Je Boží touhou, abychom byli proměněni v obraz Krista. Žije-li v nás Kristus a naše těla se stala příbytkem Ducha svatého, je divné, že bychom měli být jako On?

Očisti, Pane Bože, moje srdce a udělej z něj domov svého Ducha, Pane.

Billy Graham

JAK MŮŽEME SPOLU PRACOVAT?

Jak môžeme spolu pracovať?

„**Tvé brány budou neustále otevřené**... aby k tobě mohly přijít pronárody... své hradby budeš nazývat spásou a své brány chvála“ (Iz 60, 18).

Obsahem 60. kapitoly Izajáše je povzbuzení, potěšení a zaslíbení. Uvedené Boží Slovo je určené především pro Izrael, ale i pro církev Pána Ježíše. Izrael měl být misionářem pro pohaný. Někteří lidé byli opravdu získáni pro Hospodina (Rachab, Rút, Uriáš Chetejský, králové v Babyloně). Ale z veliké většiny, kromě jednotlivců, to bylo naopak. Izrael nemiloval Hospodina. Pohané ho získávali pro své modly a hřichy. Hradby jsou obrazným vyjádřením pro Boží zákon, pro Boží Slovo, které mělo lid chránit před luvem světa a hřichu. Brány jsou obrazem lásky v čistém srdci, které jediné může Boha skutečně chválit. Měli bychom si uvědomit, že církev Pána Ježíše v jakémkoliv společenství má mít hradby, ty znamenají spásu a brány znamenají chválu. Právě tak každý jednotlivý sbor by měl mít tyto hradby a brány, nakonec i srdce každého křestana. Někdy jsou budovány zdi mezi skupinami věřících, které nemají nic společného se spásou. Naopak podporují zaujatost. Spásou je vlastně zpráva evangelia, je to Pán Ježíš, Jehož jméno znamená: **Hospodin je spásou**. Každé kázání a usilování Božího lidu by mělo být ve znamení spasení v Pánu Ježíši Kristu. Jen to je bezpečná zed' a hradba. **Jsme zde pro získání dalších lidí pro Pána?** Jsme krytí za hradbou Božího Slova? To je první úkol Božího lidu. Všichni znovuzrození lidé jsou bratřími a sestrami. Druhý úkol je lásku ze srdce čistého, dobrého svědomí a Boží víry ke všem znovuzrozeným. Jedině z čistého srdce vzniká opravdová chvála Bohu. Máme ty brány chvály? Jestliže to tak je, pak žádné lidské hradby neobstojí a brány nebudou vpouštět do církve bludy. Pak bude všechn Boží lid jednotný v lásce k Pánu Ježíši a může Pravdu evangelia předávat dál. Přečteme si k tomu velekněžskou modlitbu Pána Ježíše (J 17). Potom se všichni můžeme těšit na nový Jeruzalém s jeho otevřenými hradbami z drahých kamenů (Iz 2, 21).

Eliška Rezlerová (Cvikov)

NAKLOŇ SVOJE UCHO

Naša cesta životom neprináša iba príjemné veci. Prichádzajú aj neprijemné chvíle. Vždy to tak bude. Ale radujme sa z nich. Ak ich správne uchopíme, posunú nás v duchovnom raste a prinesú nám radosť z víťazstva. Nemuseli by sme však toľko zápasíť s problémami, keby sme si dali poradíť a nechali sa napomenúť. No ľudia radšej počúvajú o sebe chvály ako kritiku. Je pre nás neprijemné nakloniť ucho k napomínaniu. No Božie slovo hovorí: „**Prispôsob si srdce k napomenutiu a usí k rozumným rečiam**“ (Pr 23, 12).

Výchova človeka je celoživotný proces, nikdy nekončí. Nikdy nebudeme dokonalí. No za výchovu detí sú do určitého veku zodpovední dospelí, a my dospelí sme zodpovední sami za seba. Je omyl myslieť si, že ked som už dospelý, nepotrebuju žiadnu korekciu svojho správania. Naše deti sa snažíme formovať od malíčka aj napomínáním. Určite sa im to často nepáči, ale čo sa dá robiť, ak z nich chceme vychovať poriadnych ľudí? „**Pravda, nijaká prírsna výchova, dokiaľ trvá, nezdá sa radostnou, ale žalostnou; Potom však prináša ovocie pokoja a spravodlivosti tým, ktorých vycvičila**“ (Žid 12, 11). Platí to pre naše deti, ale aj pre nás dospelých. Pokoj a spravodlivosť, ktoré tak chýbajú v tomto svete, nedosiahneme ľahko. Vyžaduje to určité sebazaprenie, rešpektovanie pravidiel, poslušnosť Božiemu slovu. Napomínanie detí je prirodzená vec.

No napomína niekto aj nás dospelých? Ak nie, je to na našu škodu, lebo podľa Božieho slova to má tak byť. V Knihe Prísloví je množstvo veršov, ktoré sa vyjadrujú k danému problému.

Hovorí sa tam aj o tom, čo čaká toho, kto sa nechce dať napomenúť.

Sú ľudia dnešnej doby prístupní napomínaniu? Je tomu otvorená naša spoločnosť, politici, mládež, cirkev? Stačí si pozrieť médiá, sociálne siete a iné. Najdeme tam nemálo jednotlivcov, ale aj skupín, ktoré šíria nenávist, vyjadrujú sa hrubo, útočia na všetkých, ktorí majú iný názor ako oni a vyhŕázajú sa im. Skúsme tam niekomu povedať svoj názor alebo ho napomenúť, prečo sa takto správa. Mnohé politické kampane sú tiež často založené na tom, že poškodzujú povest protivníka namiesto toho, aby dávali nádej na lepsiu budúcnosť a vysvetlili, prečo ich majú ľudia voliť. A čo naše médiá? Koľko percent pozitívnych správ sa dozvieme počas vysielania? Radšej prekrúcajú pravdu a strášia ľudí, čo všetko zlé nás čaká. V takejto situácii, keď vnímame vo svete viac chaosu ako nádeje, stráčame pokoj aj odhadlanie meniť niečo k lepšiemu. Je tažké obstat a neodchýliť sa od Božích princípov. Tento svet má svoje pravdy. Sú však veľmi vzdialené od tých Božích. No Boh hovorí: „**Beda tým, čo na zlé povedia: Dobré, a na dobré: Zlé, ktorí tmu menia na svetlo a svetlo na tmu, trpké na sladké a sladké na trpké**“ (Iz 5, 20). Svet prekrúca pravdu a manipuluje s nimi. Najagresívnejší sú práve tí, ktorí na skutočnej pravde vôbec nezáleží. Chcú ju hlavne prekričať. Nik ich nemôže napomenúť, lebo „pravdu“ majú len oni.

Napriek tomu, že Božie slovo hovorí o dôležitosti napomínania, nie je asi nikomu príjemné. Vyvoláva u nás nepríjemné pocity, podráždenosť, očakávanie niečoho nepríjemného. No ak by sme neboli počas nášho života napomínani, ktorí ako by sme na tom boli teraz. „**Kto zavrhuje napomenutia, pohráva vlastným životom, kto si všíma karhanie, zmúdrí**“ (Pr 15, 32). O slove karhanie máme možno ešte nepríjemnejšiu predstavu ako o napomínanií. Ale vidíme, aké je podla Božieho slova dôležité. Skúsme sa pozrieť trochu hlbšie do tohto problému a podarí sa nám pochopiť, že napomínanie nemusí byť náš strašiac, ale môže byť náš pomocník, priateľ. Aj keď radšej počúvame o sebe pozitívne veci ako výčitky, napomenutia, karhanie, pozor aj na to. „**Človek, ktorý lichotí svojmu bližnému, rozprestiera siet na jeho kroky**“ (Pr 29, 5). Jedna vec je oceniť dobrý výkon, ale niečo iné je, keď chceme peknými rečami niekoho zmanipulovať pre naše ciele. Aj tak neskôr zistí, že naše slová neboli úprimné a nakoniec viac ocení toho, kto povedal pravdu, aj keď nepríjemnú. Hovorí o tom aj nasledujúci verš: „**Kto karhá človeka, nájde napokon viac vďačnosti ako ten, čo sa mu zalieča jazykom**“ (Pr 28, 25). No kto sa pokladá za mûdreho, dokonca až za takého, že nikomu nedovolí, aby mu hovoril do života, má smolu. Zablokoval sa pre svoj rast. Sami totiž nemusíme vidieť, čo by sme mali zmeniť na svojom správaní, ale iní to vidia. Ak im na nás záleží, chcú nám s tým pomôcť, ale my im to musíme dovoliť. To znamená, že sa nebudeme brániť tomu, aby sme si vypočuli, čo nie je v našom živote z ich pohľadu v poriadku. A nevypočujme si to len zo slušnosti, ale so záujmom. Nepovažujme sa za takých mûdrych, že nám už nemá kto čo radíť (nie sú tu myšlené odborné znalosti). Každý sme niečim obdarený. A ak máme aj nejaký výnimočný talent, nie je to naša zásluha. Ďakujme zaň Bohu, zostaňme pokorní a pracujme na tom, aby sme ho mohli použiť na Božiu slávu. Pred Bohom sme si všetci rovní, On nie je vyberač osôb. „**Beda tým, ktorí sú mûdri vo vlastných očiach a sami pred sebou sú rozumní**“ (Iz 5, 21). A Božie slovo ide ešte ďalej: „**Nepokladaj sa za mûdreho, boj sa Hospodina a vyhýbaj sa zlu. Bude to pre zdravie tvojho tela a pre občerstvenie tvojich kostí**“ (Pr 3, 7 – 8). Sú tu spojené dve na prvy pohľad nesúvisiace myšlienky. Ak sa nebudeme pokladať za mûdrych, budeme zdraví. Možno to súvisí s našou pokorou a očakávaním na Boha vo všetkom, čo robíme a čo sa deje v našom živote. A do tretice ešte jedna myšlienka o mûdrosti: „**Ak vidíš človeka, čo si myslí, že je mûdry, blázon má väčšiu nádej ako on**“ (Pr 26, 12). Všetky tieto verše by nás mali viest k tomu, aby sme si v pokore vypočuli každého, kto nám chce poradiť alebo nás chce napomenúť.

Nech sme v živote dokázali čokoľvek, je to Božia milosť. On nás stvoril, on nás obdaril schopnosťami. On dal príležitosť použiť ich. On nás vedie naším životom a nekonečne nás miluje. „**Lebo**

Hospodin dáva múdrost, z Jeho úst je poznanie i rozvaha. On uchováva úspech pre statočných, je štítom pre tých, čo žijú bezúhonne, ked chráni chodníky práva a stráži cestu svojich zbožných (Pr 2, 6 – 8).

Okrem množstva iných skvelých vecí nás Boh obdaril aj bratmi a sestrami, ktorí nás majú radi a záleží im na nás. Sú pre nás niekedy viac ako naša vlastná rodina. Spája nás jedna úžasná vec. Dali sme svoj život Ježišovi a nechávame sa Ním formovať. A On nás formuje aj prostredníctvom ľudí, s ktorými tvoríme Kristovo telo – cirkev. „*Ako zlatý prsteň a klenot zo zlata je múdry napomíнатel pre vnímané ucho*“ (Pr 25, 12). Ak chce niekto poukázať na naše nedostatky, neberme to ako útok na našu osobu. Robí to preto, že nás má rád a chce nám pomôcť s vecou, v ktorej zlyhávame a možno o nej ani nevieme. Budeme vnímať na to, čo nám chce povedať, a rozmyšľajme o tom. Ak tomu dáme šancu, môže to byť pre nás ako „zlatý prsteň a klenot zo zlata“. Uvedené príslovie hovorí o múdrom napomíнатeli a vnímanom uchu. Toto sú zrejme podmienky, aby napomínanie prinieslo očakávané výsledky. Aby zmeny, ktoré sa po napomenutí udejú, boli pre nás ako vzácné poklady. Ak sa nám aj zdá, že nás napomíнатel nie je dosť múdry na to, aby nás napomínať, budeme pokorní a vypočujme ho. On tiež nie je v jednoduchej situácii. Nebolo pre neho jednoduché pŕíst a povedať, že niečo nie je v poriadku. Určite to neurobil preto, aby ukázal nad nami prevahu. Tiež to vyžadovalo určitú pokoru. Navyše riskoval, že rozhovor nemusí dopadnúť dobre. Naša reakcia na kritiku nebýva vľúdna a tažko ju nesieme. No naučme sa ju prijímať. Môže to byť pre nás požehnaním, lebo ten, kto si dovolí poukázať na naše

nedostatky, nám vlastne pomáha. Dobrým veciam sa učíme tažšie, ale určite sa s nimi žije ľahšie. Zlé veci sa naučíme rýchlo, ale tažko sa s nimi žije. Kto je otvorený napomenutiu a poučovaniu, vyjadruje tým aj to, že je ochotný sa učiť. Kto nemá rád karhanie, odmieta nápravu, nezmúdríe. Biblia takého človeka nazýva dokonca hlúpym. „*Kto miluje kázeň, miluje poznanie, kto však nenávidí karhanie, je hlúpy*“ (Pr 12, 1). V Božom slove sa píše aj o ľudoch, ktorí sú napomínaní opakovane, sú tvrdohlaví a vytvrale odolávajú. Ďalšia šanca však už nemusí pŕist. „*Človek tvrdohlavý pri dohováraní bude náhle zničený a nebude pre neho uzdravenia*“ (Pr 29, 1).

Aby sme neskončili len pri napomínaní, povedzme si niečo aj o opačnej činnosti. Veríme, že je v nás neporovnatelne viac dobrých vecí ako zlých. Ak to dobré na niekom vidíme, vyjadrimo to. Pohládajme na dušu a povzbudíme k ďalším dobrým veciam. Nebudeme v tom skúpi. Doprajme to všetkým, lebo v každom je niečo dobré. V porovnaní s napomínaním je to oveľa jednoduchšie a príjemnejšie pre obe strany. A NIČ tým neriskujeme. Práve naopak.

Že nebudeme nikdy dokonalí, to nám je zrejme všetkým jasné. To od nás Boh ani neočakáva. Miluje nás takých, akí sme, a pozera hlavne na to, čo je v našom srdci. Teší sa z každej našej snahy stať sa lepšími ľuďmi, lepšími služobníkmi. Malí by sme si pritom vzájomne pomáhať, obrusovať sa. „*Železo sa brúsi zelezom a jeden človek brúsi iného*“ (Pr 27, 17).

Jarmila Bystričanová

ROZHOVOR S KAZATEĽOM SERGEJOM MERESHANOM

Stat sa kazateľom je veľké rozhodnutie. Aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?

Tak ako u mnohých ľudí, aj u mňa to bol proces. Prelom nastal počas tretieho ročníka na teologii. Počas štúdia som bol v zbere BJB v Banskej Bystrici jeden z vedúcich mládeže a raz za čas som kázal aj v zbere. Niekoľkokrát po kázni prišli za mnou ľudia a povedali mi, aby som rozmyšľal nad tým, či ma Pán nevolá do kazateľskej služby. Pre mňa to bol vážny podnet, keďže nad niečim takým som nerozmyšľal. Na teologiu som išiel študovať preto, lebo ma zaujali predmety, ktoré sa tam vyučujú. Neplánoval som sa stať kazateľom ani misijným pracovníkom. Ale keď niekoľkokrát prišli podnety od ľudí, začal som nad tým rozmyšľať a modliť sa. Zistil som, že štúdium Písma, príprava kázni a práca s ľuďmi mi prinášajú radosť, takže vo štvrtom ročníku som požiadal o kazateľskú prax. Vložil som sa do Božích rúk a veril som, že akokoľvek sa bratia, ktorí boli zodpovední za odporúčanie na prax, rozhodnú, bude to pre mňa dobré. Na kazateľskú prax ma odporučili, a to bol pre mňa prvý krok a zároveň potvrdenie, že ma Boh chce viesť tým smerom. Podobne dopadla kazateľská prax a nakoniec radostná správa – v Zbere BJB Nové Zámky ma zvolili za kazatela. Takže bolo to, ako sa po latinsky hovorí, „vocatio externa (volanie z vonku – cez ľudí) aj vocatio interna (volanie zvnútra – osobné vnímanie).“

Kto z ľudí ťa najviac ovplyvnil na ceste stať sa kazateľom?

Ludia, bratia a sestry, ktorí mi po mojich káznach hovorili, aby som rozmyšľal nad tým, či ma Pán nevolá do služby kazateľa. Veľkou inšpiráciu bol pre mňa aj môj vtedajší učiteľ na teologii Pavol Hanes. Keď som ho počúval, hovoril som si: „*Chcel by som podobne rozumieť Písmu*,“ a neskôr: „*Chcel by som podobne vyučovať Písmo*.“ On bol pre mňa príkladom kazateľa s veľmi silným pocitom pre pravdu, s hlbokým uvažovaním a zároveň so zdravou letničnou teologiou. Podobného človeka som počas prvých rokov svojho kresťanského života nestrelol. Bol

pre mňa dobrým príkladom kresťana, ale aj kazateľa.

Kto je tvojím vzorom teraz (kazateľ, učiteľ, filozof v zmysle, od koho rád čerpáš, aké knihy rád čítaš, koho kázne rád počúvaš)?

Aktuálne mám asi troch kazateľov, ktorých rád počúvam a inšpirujem sa nimi. Robert Morris, Timothy Keller a John Piper. Každý z nich je v inej denominácii. Timothy Keller je v niečom kresťanský filozof a apologeta. Ten ma učí a podnecuje milovať Boha „celou myslou“. John Piper je kresťanský „hedonista“, ktorý ma učí rozumieť Biblii, vyučovať ju s cielom, aby sme mohli viac poznáť Boha a z Noho sa radovať. Jeho známa veta: „Boh je najviac oslávený vtedy, keď my nachádzame svoje potesenie (radost) v Nom,“ veľmi silne ovplyvnila môj pohľad na kresťanstvo. Uvedomil som si, že kresťanstvo nie je len „musíš“ a „mal by si“, ale je aj o radosti, ktorá vyplýva zo spásy a osobného spoznávania Boha. Robert Morris ma učí kázať spôsobom, ktorý je väzny, prepletený humorom, no zároveň veľmi hlboký a biblický.

Koľko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

V lete 2022 roku som prekročil siedmy rok kazateľskej služby. BJB Radostná správa, Nové Zámky je môj prvý zbor, v ktorom som doteraz kazatelom.

Čo máš na tejto práci najradšej, alebo čo ti dáva pocit, že má táto práca zmysel?

Asi pre každého kazateľa najväčším zmyslom a zároveň radostou je, keď vidí, že jeho práca a služba pre ľudí ma zmysel a posúva ich ďalej v kresťanskom, ale aj osobnom živote. V kazateľskej službe mám veľmi rád štúdium a prípravu kázni, tém, hlavne tých, ktoré vnímam, že mi Pán Boh dáva na srdce. Taktiež sa veľmi rád stretávam s ľuďmi, ktorí chcú duchovne rásť a napredovať, a keď môžem vidieť, ako napredujú.

Čo je pre teba najťažšie?

Často to závisí od situácie a obdobia. Jedným z najťažších aspektov služby sú komplikované a problematické vzťahy, ktoré sa dlho ťahajú, ďaľko sa riešia a napriek veľkemu úsiliu a času, ktoré vynaložíme na ich nápravu, sa niektoré nenapravia a nakoniec sa rozpadnú. Taktiež to, keď vidím, že niektorí ľudia trpia, zápasia s niekým vecami, a to dlhodobo, a ja mám pocit, že im takmer neviem pomôcť v tom, aby sa ich utrpenie zmiernilo.

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Ak áno, čo ti pomohlo zotrvať? Ak by si neboli kazatel', aké zamestnanie by si si zvolil?

Samozrejme. Takých kríz som mal niekoľko. Vo väčšine prípadov boli spojené s osobnou duchovnou krízou, ktorú spôsobili nesprávne očakávania od Boha, od služby, prípadne od ľudí. V takých momentoch som chcel skončiť so službou a išť pracovať niekde do sekulárnej sféry. Nevedel som si predstaviť konkrétnu prácu, ale bol som nastavený robiť niečo manuálne. Vtedy boli pre mňa veľkou oporou a povzbudením moji priatelia, blízki bratia a sestry, prípadne aj niekterí kolegovia. Pomohlo mi aj to, že som nerobil unáhlené rozhodnutia na základe pocitov. Zdieľal som sa s ľuďmi o tom, čím prechádzam, a po nejakom čase ma Boh pozdvihol a ako keby obnovil povolanie do služby.

Máš rodinu? Ako to vnímajú a čo je pre nich ďažké?

Mám manželku Alicku. Niekoľkí v jej rodine nie sú znovuzrodení kresťania, ale moje povolanie berú normálne. Dokonca nás podporovali vo vzťahu a v rozhodnutí išť do manželstva, hoci vedeli, že som kazateľ. Alickina maminka je znovuzrodená, takže ona je rada, že môžem byť aktívne v službe a že Alicka mi v tom pomáha. Niekedy je pre mňa náročné zosúladíť osobný čas strávený s manželkou a prácou. Ale čím dlhšie sme v manželstve, tým ľepšie vieme tieto dve oblasti zosúlať. Obaja sa to učíme a hľadáme.

Práca s ľuďmi je vyčerpávajúca. Ako oddychuješ a akú psychohygienu si si našiel?

Na jednej strane vyčerpávajúca, ale na strane druhej posilňujúca. Závisí to od toho, s akými ľuďmi pracujem. Čím ďalej, tým viac zistujem, že najlepším oddychom je pre mňa Pán. Teším sa, keď môžem byť sám na modlitbách, pri čítaní a štúdiu Písma. Obohacuje to moju dušu a osobný duchovný život. V taký deň sa zvyknem poriadne vyspať a niekedy si pospíšim aj cez deň. Učím sa oddychovať pri Pánovi telesne, duchovne aj duševne. Rád trávim čas s manželkou pri aktivitách, v ktorých máme obaja záľubu. Niekedy korčulieme, bicykujeme sa, ideme si sadnúť do kaviarne, pozrieme si nejaký film alebo čítame spolu nejakú knihu. Mám rád šport, v poslednom čase konkrétny tenis. Keď mám možnosť a príležitosť si s niekým zahráť, je to pre mňa veľmi dobrá fyzická aktivity. Pravidelne zvyknem doma niekoľko minút cvičiť. Aj to je pre mňa určitý spôsob, akým „ventilujem“ a oddychujem. Tiež mám veľmi rád ticho. Oddych sa mi spája s niečím pokojným, tichým, s prostredím a ľuďmi, pri ktorých sa cítim v „pohode“.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najťažšie?

Som krátko po trojmesačnom sabatikale. Takže vďaka tomu som plný elánu a nasadenia do služby. Mám inšpiráciu a teším sa z pocitu, že tieto dni robím väčšinu to, k čomu ma Boh volá

a čo mi dáva na srdce. Z toho mám radosť. Jedna z najťažších vecí je pre mňa teraz vojenská situácia na Ukrajine. Keďže som Ukrajinec, dosť to na mňa dolieha, hlavne keď sa dozvedám od niektorých svojich známych a priateľov, ktorí tam žijú, o situácii, ktorá tam je. V niektorých prípadoch sa cítim neschopný pomôcť tak, ako by som chcel alebo si predstavoval.

Chcel by si povedať niečo, na čo som sa ďa nespýtal?

Chcem povzbudíť všetkých veriacich k tomu, aby sme sa v tejto dobe viač približovali k Bohu. Viac Ho hľadali a spoliehali sa na Noho. Žijeme v dobe, keď zistujeme, že nič nie je také stabilné, ako sme si možno myslí. Je to výzva a zároveň príležitosť spoznávať Boha v úplne inom svetle a kontexte. Zároveň je to možnosť, aby sme ľuďom okolo nás poukazovali na dobrú správu o nádeji, ktorú máme v Bohu a Pánovi Ježišovi Kristovi. On je pre nás dobrú správou aj v tomto často zlom svete.

Rozhovor viedol Ján Szöllös

NÁLEZ STARÝCH MINCÍ

Izraelskí archeológovia objavili v Judskej púšti prvé dôkazy o makabejskom povstaní proti gréckemu seleukovskému kráľovstvu

V decembri minulého roka Izraelský úrad pre starožitnosti (IAA) priniesol správu o významnom novom náleze. Našla sa drevená škatuľa obsahujúca pätnásť strieborných mincí z obdobia židovských vzbúr proti gréckym útočníkom pred približne 2 200 rokmi.

Mince boli identifikované ako platidlo z obdobia vlády Antiocha IV. Boli objavené na mieste vykopávok v prírodnej rezervácii Darageh Stream nedaleko Mítveho mora.

Podľa vyhlásenia IAA boli mince „datované do dní pred Makabejským povstaním“ a „drevenú škatuľu pravdepodobne ukryl v jaskyni jednotlivec utekajúci pred bojmi“, ktorý mal v úmysle „vrátiť sa po vzbure a peniaze si vyzdvihnuť“.

Mince boli vystavené v Hasmonean Museum v Modi'in počas „Týždňa izraelského dedičstva“, ktorý sa zhodoval so sviatkom Chanuka, ktorý sa tento rok konal 18. – 26. decembra.

„Medzi mnohými nálezmi bola v trhline v jaskyni objavená unikátna vyrezávaná drevená škatuľa,“ pokračovalo vyhlásenie IAA. „Po odstránení veka sa ukázalo, že horná časť škatule bola plná zeminy a malých kamienkov. Pod touto vrstvou zeme sa našiel veľký kus fialovej vlnenej látky zakrývajúcej 15 strieborných mincí uložených medzi kúskami ovčej vlny.“

IAA pokračovala: „Poklad mincí pozostával z homogénnej skupiny strieborných tetradrachmových mincín, ktoré razil egyptský kráľ Ptolemaios VI. Ptolemaios VI. vládol nad Egyptom v rovnakom čase ako jeho strýko Antiochos IV Epiphanes („Zly“), ktorý vládol nad Seleukovskou ríšou vrátane Judey. Tri najstaršie mince boli vyrazené v roku 176/5 pred Kristom a najnovšia minca z roku 171/0 pred Kristom.“

IAA stanovila rok ukrytie pokladu okolo roku 170 pred Kristom na základe dátumu najnovšej mince v poklade, čo bol začiatok Makabejského povstania a vojny, ktorú Antiochos Epiphanes IV vyhlásil židovskému náboženstvu.

Riaditeľ IAA Eli Escusido dodal: „Poklad mincí, ktorý bol vystavený v rámci podujatí Týždňa izraelského dedičstva, podnecuje predstavivosť a spája nás so sviatkom Chanuky. Toto sú chanukové peniaze (gelt), ktoré Izraelský úrad pre starožitnosti daruje ľudu a štátu Izrael. V decembri 2022 sa uskutoční vykopávky v jaskyni Wadi Muraba'at. Domnievame sa, že jaskyňa ešte nepovedala svoje posledné slovo!“

Preložila Jana Makoviniová

rádio 7 JSEM BLÁZEN? KAROLÍNA VOLOŠINOVÁ

Pocházím z nevěřící rodiny, resp. z rodiny, kde se věřilo, že nad námi „něco“ je, nějaká vyšší moc, a tak mě odmalinka vedli k respektu k ostatním náboženstvím.

V roce 2012 mě spolužáčka pozvala na E-camp. Chtěla jsem tam jet, chtěla jsem strávit prázdniny smysluplně a ne jenom „gaučingem“ nebo pochlakováním. Zajímalo mě, o co v křesťanství kráčí, ale nemohla jsem to pochopit. Kladla jsem si otázky: „Jak jako ten Ježíš zemřel za mě, proč? Navíc to věděl, že bude trpět, když byl Syn Boží, tak co tam chodil na ten kříž?“

Byla mi z toho všechno úzko, hlavně ze zpěvu chval. Text mi drásal uši: „To je samá láska, můj, růžové brýle mají ti křestaní!“ Po výzvě amerického pastora k odevzdání života Ježíši jsem cítila nepříjemný tlak v dlaních, jako by mi do nich někdo ryl, tláčil mě ke zdi a škrtil. Pociťovala jsem slabost. Odešla jsem s pláčem...

Pak jsem se páprkrát ještě kempů účastnila, ale nic se nestalo. Během školního roku jsem občas zašla na „Volant“ nebo na „Alfu“, navíc mě čekala maturita. Hlavou se mi honily myšlenky o tom, jestli jdu životem správně. Vlastně kam směruji, co bude po maturitě, v budoucnu?

V listopadu roku 2013 jsem měla živý sen. Jako bych se na sebe dívala v kině. Nastala napínávací scéna. Ležela jsem v posteli, spala jsem. Najednou ke mně přišel do pokoje nějaký muž v bílém, docela zářil. Přišel blíž a já poznala, že to je Ježíš. Stál u mojí postele a já na něho zírala s pusou dokořán. Měla jsem spoustu otázek, ale oněměla jsem úžasem. Jen tam stál a milým pohledem se mi zadíval do očí, jako by říkal: „Neboj se něčeho, všechno zvládneš. Nestojí to za ty nervy...“ To mě uklidnilo a já spala jako vavlnce.

Ale na mém přistupu se nic nezměnilo. Až nastalo první zkouškové období na vysoké škole a přede mnou velmi těžká zkouška. Učila jsem se společně se spolužáčkou, ale kromě učení jsme si hodně povídaly. A brzy z řeči vyplynulo, že je křestanka. To mě přivedlo k hlubším otázkám. „Hele, zkus to s Ježíšem a uvidíš, neboj se,“ řekla kamarádka, což mě nakoplo. Poprvé jsem se modlila upřímně, vyznala jsem Bohu svoje hřichy, všechno co mě tížilo. Všecko jsem to ze sebe vydolovala a řekla: „Jestli JSI, prosím tě, dej se mi poznat. Chci tě znát. AMEN.“ V tom okamžiku jsem pocítila hřejivý příjemný pocit v dlaních, na srdci, začaly jsme se z něčeho nic smát. Takový opilý pocit v naprosté střízlivosti.

Tento stav beztíže trval přibližně hodinu. Ptala jsem se kámošky: „Co to bylo?“ A ona: Duch Svatý, načež vyprskla smíchy. Pár dní po tomto prožitku jsem šla na tramvajovou zastávku a cestou jsem uviděla projíždějící tramvaj s jedinou reklamou, která říkala: „BÚH EXISTUJE.“ A měla jsem jasno. Před obrácením jsem vnímala sebe sama jako ustrašenou bytústku, neměla jsem důvěru k lidem, trápily mě obavy z budoucna, ze smrti. Však člověk se musí spolehnout jen na sebe, co si neudělá, nemá. Všechno sama. Já vám ukážu, co dovedu. V tomto ohledu jsem byla pyšná, ale pak jsem přijala Boží autoritu a hlavně jsem si uvědomila, že nejsem sama.

Přemýšlela jsem, jak to vysvětlím rodičům. Tak jsem jednoduše po příjezdu domů vtrhla do pokoje a vysypala ze sebe: „Musím vám něco říct.“ Oni mi oba skočili do řeči: „Jsi téhotná?“ Já na to: „Ne, jen věřím v Boha, Ježíš je můj Spasitel a Pán.“ Tatká: „No, to ti gratuluji, že máš v životě něco, o co se můžeš oprít.“ A maminka se jen zmohla na větu: „Hlavně, že jsi šťastná.“

Po několika letech jsem se na akci History Makers setkala se členy týmu R7. Zvědavost mi nedala a oslovovala jsem přítomnou redaktorku Bohdanku Medřickou, zda-li by bylo možné nějakým způsobem spolupracovat s rádiem. Tou dobou jsem žila v Praze a na sklonku svého studia jsem dostala skvělou příležitost dozvídat se více o rozhlasovém řemesle v eleveckém programu Českého rozhlasu. Moc mě to bavilo. Po státnicích jsem se domluvila v brněnské redakci Rádia 7 a zajela tam na návštěvu.

Sotva jsem vkročila poprvé do budovy, uvnitř v srdci jsem věděla, že jsem doma. Strávila jsem tam celý týden a zdálo se, že oboustranně jsme se „padli do noty“.

Už na sklonku vysokoškolských studií jsem Boha prosila, aby si mě použil pro svou službu. (Pokud vás něco takového napadne, předem si dobré rozmyslete, za co se modlite – mohlo by se vám to totiž vyplnit.) „Dělej, jako bys dělal Bohu.“ Věta z listu Koloským 3, 23, která mi uvízla v paměti. Skutečně to žiju? Proč to neprožívám? Je to špatně?

Začala jsem chodit do práce ve větší IT firmě, kde se ke mně přítomní nadřízení a kolegové zejména v obchodním oddělení chovali velmi přátelsky. Cítila jsem se tam dobře a vnímala jsem zájem o mou osobu a rozvoj. V takové atmosféře, navíc s vidinou slibné kariéry v perspektivním obooru, chce přece pracovat každý!

Ale počáteční zápal pro věc a vidina kariérních výšin v podobě zajištění, majetku, respektu okolí, vědomí toho, že jsem něco v životě dokázala, nandala to ostatním, mě postupně opouštěla. Až jednou za mnou přišel šéf a zeptal se mě: „Karolíno, proč chodíte do práce? Co je smyslem vašeho života?“

Odpověděla jsem, že z něčeho je třeba žít. „Je skvělé se těšit na kolegy a společnou práci prošpikovanou humorem. Smyslem mého života je ale udržet si vztah s Bohem a s lidmi v mém okolí, a mít vlastní rodinu by bylo také super.“ Šéf byl celkem překvapený.

Uběhl nějaký pátek a oslovoila mě Lída Matušková s možností moderace pořadu Momentky na Rádiu 7. S radostí jsem tento nabídku přijala a jednou měsíčně se začala podílet na vysílání. Přibližně po třech měsících se mi zdál opakovaně komiksový sen, jak moje kreslené, barevné srdičko s nožičkama utíkalo po D1 z Prahy do Brna! Nechyběly ani biblické výjevy, jak lezu z lodky místo apoštola Petra a jdu po vodě za Ježíšem nebo jsem procházela jako Mojžíš po dně rozestoupeného moře. Viděla jsem kolem sebe jen ty děsivé vysoké vlny a věděla, že musím jít skrz úzkou cestičku na druhý břeh.

Zpocená jsem se probudila: „Jsem blázen? Mně už dočista hrábló!“ Přemítala jsem nad tím, radila se s lidmi ve službě a odborníky, nechyběla modlitba. Nemohla jsem přestat myslit na práci v rádiu. Zavolala jsem jedně z redaktorek a ptám se: „Já tomu nerozumím, jsem úplně mimo?“ Lucie: „Chceš nápovědu?“ a já: „No daj!“ Lucie: „Včera se kolegyně Lída modlila za posluhu rádia. Prosila za někoho, kdo má rád rádio a Pána Boha...“ „To mám být jako já?“

Byl to důležitý moment, ale ještě jsem se nerozholila. Po čase jsme telefonovaly s šéfredaktorkou Katkou Hodecovou s nabídkou pomoci ohledně jiného projektu a jen tak mimochodem jsem zmínila, že mám dojem, že mě Bůh volá do služby Rádia 7 na plný úvazek. Katka vyslovila památnou větu: „Karoli, pokud tady neplácáme jen tak, přijď do Brna.“ Tak jsem jela. Nedlouho potom následoval rozhovor s další redaktorkou Lídou, ptala jsem se jí, jak to bylo s tou modlitbou za novou posluhu do týmu. „Víš,“ řekla Lída, „od té doby, co moderuješ Momentky a poznáváme se hlouběji, se modlím konkrétně za tebe, abys přišla k nám.“

Co dodat? Okolnosti směřující k životní změně se mi potvrdily i v rámci několika kázání. Jedno mělo titulek JUST DO IT! Prostě to udělej! Kazatel v něm odkazoval mimo jiné na list Jakubův v první kapitole 22. verš: „Podle slova však také jednejte, nebudte jen posluchači – to byste klamali sami sebe!“ To bych tedy klamala, protože jako moderátorka a redaktorka nemůžu být jen posluchač. V rádiu je spousta práce, tak se činím!

Karolína Vološinová

Aký odkaz zanechávame?

Témou Národného týždňa manželstva v roku 2023 bude tak trochu tajomný „Odkaz...“

Do rôznych nádob ľudia odnepamäti vkladali odkazy, ktoré považovali za mimoriadne dôležité, s nadujou, že sa dostanú k ďalším... A naopak tí, čo sa k takému odkazu dostali, s napäťom čírali správu, ktorú zanechal nieko pred nimi.

Svojim životom vedome aj nevedome zanechávame nejaký odkaz tým, s ktorými žijeme. To, ako sa s našimi blízkymi, kolegami a priateľmi rozprávame, ako sa k nim správame, aké zaujímame postoje, to všetko zanecháva určitú stopu v pamäti týchto ľudí. Jedinečný odkaz však po nás zostáva na našich najbližších – v manželovi/manželke, v našich deťoch a vnúčatách. Naša starostlivosť, objatia, naše dobré alebo zlé slová, naša ústretovosť alebo rezervovanosť, to sú „malé odkazy“, ktoré zostávajú v spomienkach...

Aj tento rok sa môžete zapojiť do rôznych aktivít, ktoré sme v národnom tíme NTM pre vás pripravili. Môžete urobiť niečo nielen pre seba, ale aj pre páry, ktoré žijú okolo vás, vo vašom meste alebo obci.

Niekteré tipy:

Zorganizovanie „Večera odkazov“ – scenár vám môžeme poslať (info@nasemanzelstvo.sk).

Môžete sa vybrať na dobrodružný prechádzku s aplikáciou ACTIONBOUND s predpripraveným obsahom.

Pre páry, ktoré sa spolu dožili významného jubilea (napr. 50 rokov spoločného manželstva), môžete zorganizovať ocenenie v rámci vašho mesta/obce.

Alebo sa len jednoducho pridajte k tomu, čo na rôznych miestach Slovenska pripravili miestni dobrovoľníci...

Bližšie informácie o tom, ako sa môžete pridať k šireniu myšlienky budovania bližšieho a pevnejšieho vzťahu, môžete nájsť na www.ntm.sk.

Tiež sa môžete prihlásiť na Motivačný víkend pre manželov 1, ktorý organizujeme v marci v Račkovej doline (informácie na plagáte na s. 10).

Ivan a Ester Staroňovci

ZNÁME RECEPT NA DOBROU KOMUNIKACIU?

Komunikace je prioritní potreboou pro budování zdravého manželství. Je to obrovská tepna, kanál, kterým protékají naše myšlenky, sny, plány, pocity, pohledy a dobré nebo špatné zážitky. Společná komunikace nám pomáhá odstranit nepochopení a to, co našemu vztahu ublížuje. Díky společným rozhovorům si můžeme lépe poskládat priority a vysvětlit to, co je pro nás obtížné nebo špatně pochopené.

V našich vlastních rodinách jsme se naučili jak jednat, komunikovat, řešit problémy. Tam jsme dostali první vzory, někdy hodně fatální, které vnáší do našeho manželství bolest a ničí celou rodinu. Uvedu příklad:

Ona pochází z rodiny, kde se mluvilo úplně o všem otevřeně, spontánně, měli srdce na dlani, někdy až moc... V té rodině chyběla hranice, která by jim řekla: už dost, přestaňte. Tento způsob komunikace rodinu určitě stmeloval, dokázali vnímat úspěch druhého a těšit se s ním a také se dokázali vcítit do problému druhého a mít soucit s ním. Jako rodina působili navenek trochu chaoticky a zmateně, ale vztahy v této rodině fungovaly relativně dobře z generace na generaci. Každý z nich si dobře uvědomoval, že na sobě mají co vylepšovat.

On - v jeho rodině dialog probíhal oficiální formou a bez osobního zájmu. V komunikaci byla důležitá fakta, ne pocity. Spontánní reakce nebo upřímný názor byly vyloučené a nevítané. V té rodině chyběla vřelost a opravdovost. Zvláštní na tom bylo, že všichni hráli nějakou hru, ve které potlačovali svoji autentičnost, pravdivost a upřímnost. Matka vyprávěla příběhy cizích lidí, ale o svých dětech nevěděla nic. Její manžel odcházel ráno do práce a vracel se až večer, když už všichni spali. V této rodině se každý uzavírel do svého pokojíčku, do své samoty. Vztahy mezi nimi byly chladné, a proto

i komunikace mezi nimi byla celoživotně povrchní, ihostejná a bez zájmu jednoho o druhého. Přesto, rodina působila na venek uspořádané a dělala dobrý dojem na lidi.

Jak může probíhat komunikace v manželství u dvojice, která pochází z tak rozlišných rodin?

V tomto manželství komunikace selhávala a byla lemovaná řadou komplikovaných problémů.

On byl celkem spokojený se sebou a s tím, co měl, nepotřeboval nic měnit a ve své laciné hře pokračoval před lidmi dál. Ve své vlastní rodině působil nečitelně a vzniklé nepochopení odmítal vysvětlovat. Choval se autoritativně.

Ona prožívá ve vztahu hlubokou samotu, opuštěnost, chyběla jí vášeň a oddanost ze strany manžela. Jeho citová hradba ji nesmírně zraňovala a oddělovala je od sebe. Víte, může se stát, že i po desítkách let v manželství žena nedokáže říct, kdo je její manžel. Proč? Protože jako v tomto případě ona mu o sobě řekla všechno, ale on jí o sobě neřekl nic. Takové manželství se stává fiktivní a prožívá agonii.

Skoupá komunikace může vytvořit nepravdivý vztah, ve kterém si každý žije sám pro sebe a dělá, co sám chce. Manželství, ve kterém se uzavírá každý sám do svého světa, z nich dělá dva osamělé ostrovy a není to normální manželství. Osamělost manželství zabíjí a kvůli tomu hodně trpí i děti.

Muži komunikují jinak než ženy. Někdo tu odlišnost vyjadří takto: „*Když mluví muž, předává vám něco ze své mysli, když mluví žena, dává vám kus svého srdce.*“ Obecně, pro muže je mnohem těžší mluvit o věcech, které je trápí, ženy to zvládají lépe.

Omluva

Upřímná omluva může pomoci obnovit napjatý nebo nějak narušený vztah.

Gary Chapman říká: „**Říct „omlouvám se“ nestaci!** Je třeba vyznat konkrétně, čeho litujeme. Třeba „...mrzí mě, že to, co jsem řekl, nebo co jsem udělal, tě tolik zranilo“. Přiznáváme se tehdy k tomu, co jsme udělali, a potvrzujeme pravdu druhé strany.“

Je důležité přijmout plnou zodpovědnost za své chování. Bez toho není řádné smíření ani uzdravení. Když manžel řekne: „Udělal jsem chybu, že jsem s tebou takto mluvil“, je to čestné, pokorné, konkrétní a zodpovědné. Pomáhá to zraněné straně vnímat upřímnou omluvu a přijmout ji. Upřímnost snižuje hněv a povzbuzuje druhé, aby tvým slovům důvěrovali. Pokud to jde, nabídní nápravu. Zeptej se: „Mohu udělat něco, co by zlepšilo situaci mezi námi?“ Když ukážeš, že uděláš všechno, co je ve tvých silách, bude tvá omluva správná.“

Jakub ve svém dopise k diasporám napsal: „Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni“ (Jk 5, 16).

Abychom mohli správně sdílet své pocity v manželství, musíme se učit vnímat druhého, naslouchat mu a pak adekvátně reagovat. Komunikaci se učíme celý život.

Jak komunikovat?

Pro věřící ženy je důležité, aby pochopily, že **vnitřní potřeby** nenaplní jejich manžel, ale jen Ježíš, který nás nade všechno miluje! Na celé zeměkouli není muž, který by nás dokázal milovat tak jako ON! To právě Ježíšova láska by měla korunovat náš společný manželský vztah. Musí o to stát oba! Neočekávejme u svých mužů nemožné. Náš manžel není Bůh, je jenom Jeho stvoření, stejně jako jsme my.

Izolace

je past pro manželství. Neutíkejme do samoty, ta nikdy našemu manželství nebude přát. Samotu můžeme nejlépe sdílet s Bohem, abychom mu řekli, co prožíváme a s čím si nevíme rady. Tam je samota naprostě žádoucí, ale dlouhodobá oddělenost v manželství se stane infekcí ve vztahu.

Čas

je nejcennější komoditou člověka. Neokrádejme své manželství o společný čas, udělejme si pořádek v prioritách našich povinností a nebuděme otroky ani lidí ani úkolů. **Corrie ten Boom** řekla, že „**když z tebe satan neudělá zlého člověka, může se mu povést udělat z tebe člověka zaneprázdněného, který nikdy nemá na nic čas.**“

Vztahy s dobrými kamarádkami

kde můžeme svěřovat své intimní záležitosti, jsou drahocenné. Jediné, co se od nich žádá, je naslouchat a soucítit. Tyto vztahy dobře fungují jen tehdy, když se ženy dokážou vzájemně povzbuzovat, vnést správný pohled na věc a vroucně se o sebe modlit, aby mohly svůj manželský vztah vybudovat ještě hlubší.

Když jde do tuhého

Při komunikaci je dobré mluvit **v první osobě**. Vyjadřujeme tím své pocity a potřeby přímo, vyhýbáme se obviňování a výčitkám. Obviňování z negativních vlastností partnera často vyvolává hádku a ve zlobě řekneme to, co nás potom mrzí a celou situaci jen zhoršuje. Když mluvíme, držme se tématu, abychom v horlivosti neprobrali celý svět a to, co je pro nás podstatné, aby nezapadlo pod stůl. Když posloucháme druhou stranu, **nevskakujme do řeči**. Kultura takového dialogu není snadná. Všechno závisí na povaze obou partnerů, zvyčích a našem citovém rozpoložení. Vím jedno, když má jít do tuhého, prosím Pána Ježíše, aby šel přede mnou a udělal mi On sám cestu. Odmitám jít před Ním, abych si zbytečně nenatoloukl nos.

Vzájemný respekt a úcta

Ty jsou v komunikaci velice důležité. Pomáhají v komunikaci najít k druhému správný tón. **Důležité je, abychom se vyhýbali vzájemným urážkám a ponižování.**

...na ceste
k lepšiemu

MOTIVAČNÝ VÍKEND PRE MANŽELOV

1

Chata Komenského – Račkova dolina

23. – 26. Marec 2023.

(štvrtok 19.00 hod. – nedeľa 13.00 hod.)

PROGRAM:

1. Intimita – dôverní priatelia
2. Vieš čo potrebujem?
3. Ked pohár pretečie
4. Aby manželstvo nebolelo

ODDYCH:

- Pobyt v krásnom prostredí
- Čas vyhradený len pre Vás dvoch
- Možnosti aktívneho relaxu v okolí
- Nové inšpirácie pre vztah

Cena kurzu je **250€** za páru. V cene je zahrnuté: 3x ubytovanie s plnou penziou, občerstvenie, materiály a pomôcky na víkend.

Viac informácií: tel. 0905 622 900
www.nasemanzelstvo.sk
e-mail: info@nasemanzelstvo.sk

A co ve stáří?

Je důležité si v čase uvědomit, že se s věkem měníme. **Naše těla prostě stárnou** a nebudou z nás pořád vodní nymfy! **Rýpavé poznámky** ke své osobě nebo na partnerovu postavu, jeho vrásky, veliké břicho nebo zlozvyky jsou trapné a ničemu **nepomohou**. Budeme spokojené s tím, co v našem těle funguje. Třeba, že ještě poměrně dobře slyšíme a vidíme, že si dojdeme do obchodu, a ještě si pamatujeme, co máme nakoupit! Je toho opravdu pořád hodně, za co bychom měly být vděčné. Tělo sice stárne, ale mějme více **starost o duši** než o těle, je to mnohem cennější. Tímto tématem bychom měly naše manželství povzbuzovat a naplňovat. Každé nové poznání v tomto směru nás vede k větší pokoře. Možná jsme v životě něco dokázaly a pochopily, ale dejme si ruku na srdce a přiznejme sobě samé, kolik toho ještě neumíme a neznáme...!

Na zemi nebudeme žít věčně a je dobré si udělat čas od času inventuru svých vnitřních hodnot, protože ty se jednou budou počítat v nebi, a ne naše napudrovaná těla.

Ať je Pán Ježíš největší pomocí a silou pro správnou komunikaci a soužití v našich manželstvích.

„Bůh je naše útočiště i síla, pomoc v úzkostech stále přítomná“ (Ž 46, 2).

Grażyna Pawlas Karetová
Z konference sester,
Praha 23. – 25. 9. 2022, zkrácené

ŽENU STATEČNOU KDO NALEZNE

(Přísloví 31, 10)

Před několika lety vydala BJB knihu „Kazatelé BJB“ a poměrně nedávno publikaci „Baptisté v českých zemích“. Při sběru informací jsem hovořila také s řadou sester, manželek našich kazatelů. A uvědomila jsem si pravdivost uvedeného citátu z knihy Přísloví. Sestra Titěrová, manželka, matka a babička kazatelů, jednou řekla: „**Manželka kazatele má značný vliv na to, zda se rodina kazatele stane jako celek zdrojem požehnání. Pro Josefa Bůh požehnal celému domu Putifarovi, ale Josef byl věrný ve všem a byl to člověk čistého srdce.**“ Chtěla bych proto dnes zavzpomínat na některé ženy, manželky kazatelů, napříč historií naší Jednoty. Od počátku do současnosti. Na ženy mnohdy „neviditelné“, jejichž věrnost, tichost, pokora, neúnavnost na modlitbách byly důležité pro službu jejich mužů.

Z hlediska časového stojí na prvním místě manželka Magnuse Knappeho.

Jmenovala se Luisa Meierová a byla dcerou chudého tkalců. Sňatek s Magnusem uzavřeli – ač původně byli oba katolíky v evangelickém kostele, ale zanedlouho se její manžel dozvěděl, že ve tří hodiny vzdáleném městečku Schönenau (bei Landeck) káže nějaký kazatel o křtu v dospělosti na vyznání víry. Vydal se tam. Ano, my již víme, že Magnus uvěřil této zvěsti a byl také dne 1. dubna 1847 kazatelem Straubem pokřtěn. V životopise bratra Knappeho můžeme číst: „*V tuto dobu byla i jeho manželka Luisa zcela přemožena láskou Pána Ježíše ... a jako omilostněné Boží dítě nesla se svým mužem radosti i křivdy ...*“ Brzy po jejím obrácení totíž přišly první zkoušky. Nikdo nebyl ochoten, a vlastně na příkaz místního faráře ani nesměl, přjmout tuto mladou rodinu do podhájmu. Tehdy se Magnus a Luisa přesvědčili, že Bůh je mocný a postará se. Našel se majitel továrny, který dal Magnusevi práci i bydlení. Z Magnuse se stal horlivý svědek o Boží lásce. V roce 1858 byl „Pruským svazem baptistů“ určen jako misionář pro Slezsko. Sloužil nejen ve Slezsku, ale chodil i do Čech, do Broumovu a do Šonova. Z Voigtsdorfu (dnes Wójtówka), kde tehdy rodina bydlela, to bylo více než sedmdesát kilometrů. Pěšky, přes Javoří hory. Magnus býval na cestě mnoho dní, strávil dokonce dva týdny v broumovském vězení a Luisa byla sama doma. Nikdy nevěděla, jak dlouho bude manžel na cestách, ani jak cesta probíhá. Pán dal Knappeovým jedenáct dětí, šest z nich se dožilo dospělosti. Jak těžké to muselo být např. pro matku, když se jí narodila dvojčátka, Lydia a Thirza. Thirza záhy zemřela, protože však Knappeovi nepatřili k žádné uznané církvi, museli dcerku pochovat u hřbitovní zdi mezi sebevrahý. Jednou byl zase Magnus na misijní cestě, manželka zůstala s dětmi sama. Jedna z dcer se zranila a zemřela. Luisa neměla možnost, jak podat manželovi zprávu. Musela se sama postarat o pohřeb milovaného dítěte. Otec se o všem dozvěděl až po návratu z cest. Z finančních důvodů museli rodiče své syny, když dosáhli čtrnácti let věku, poslat do učení mimo domov. Luisa ovšem nikdy nežádala po svém muži, aby změnil povolání, aby neodcházel na dlouhou dobu mimo domov a přinášel více prostředků do rodinného rozpočtu.

Když bratři a sestry z Čech přišli do Freiburgu k poslednímu rozloučení s Magnusem Knappem, říkali se slzami v očích: „*Nás otec Knappe učinil, co učiniti mohl. On rozseval lásku, přinášel sluneční svit a nebeskou radost tam, kde byl útlak.*“ Krásné vyznání. Možná i proto, že „**nalezl ženu statečnou**“. Ženu, která se modlila, pracovala, nereptala. Ženu, která s ním sdílela naději věčného života.

Ženu statečnou nalezl i August Meereis, kolportér Biblí a duchovní literatury, kazatel, misionář... Nechci však dnes psát o něm, ale o ženě, která mu věrně stála po boku. Zde je její vlastní vyprávění: „... byla jsem ještě dívka, když jsem dostala první

pokynutí k obrácení, a sice skrze jednu dceru reformovaného faráře. Skrze čtení Božího slova, načež ona mě upozornila, jsem přišla k věře v Pána Ježíše Krista. Neměla jsem lidské podpory žádné, a přece se mi stal Pán Ježíš tak druhým, že jsem s Ním mohla bojovati a vítěziti nad vším, co jsem za hřich poznala. Podotknout sluší, že jsem dcera z hostince, kde jsem hodně svět viděla okoušet, ba i okoušet mohla..... Roku 1874 jsem během měsíce května dostala do rukou několik baptistických spisků, které jsem s velikou horlivostí četla ... Na podzim toho roku jsem byla 23. října ve Vídni br. Millardem pokřtěna. ... Cítila jsem se velice šťastnou a požehnanou.“ Ten zmiňovaný hostinec se nachází ve vesničce Hledsebe u Veltrus. Na začátku ledna 1876 se Amálie Kejřová seznámila s Augustem Meereisem a již 16. června t. r. byli oddáni. Ihned odešla se svým manželem do Brandýsa nad Orlicí, protože bratr Meereisovi bylo odejmuto povolení ke kolportáži a začal pracovat jako misionář. Z Brandýsa dojížděl do Broumova, do Chrášťan u Lovosic a do dalších míst. O tři roky později byl přeložen do Vídna a manželka s dětmi se opět stěhovala. August Meereis se stal vlastně jediným baptistickým misionářem ve Vídni a v celém tehdejším Rakousko – Uhersku, tedy i v Českých zemích. Často byl na cestách dlouhé dny a týdny. Ještě si našel čas na půlroční studium na nově založeném baptistickém semináři v Hamburku. O několik let později přijal službu kazatele ve sboru v Žyrardówě v Polsku. Potom přišla služba na Slovensku ve sboru Kežmarok – Vavrišovo a Chvojnice. Roku 1902 oděšel do Zelova... Všude bratra potřebovali, všude na něj čekali. Všem věrně sloužil Božím slovem. Ano, ale všude do všech míst ho věrně následovala jeho manželka, maminka jejich pěti dětí – čtyř dcer a jednoho syna. Umíte si představit takové částě stěhování s pěti dětmi? Umíte si představit ty starosti s dětmi, když otec je stále na cestách, stále ve službě? A když je doma, připravuje se na službu nebo se věnuje lidem, kteří za ním přicházejí se svými problémy a dotazy. Umíte si představit ten smutek, když zemřel ve čtrnácti letech jejich jediný syn? Ano, bratr August Meereis vykonal obrovský kus práce na Boží vinici. Ale bez podpory „ženy statečné“ by to jistě vykonat nemohl.

Nyní se vydáme „dále do světa“ – až do Snyatinu v Bukovině (dnes na Ukrajině, v blízkosti hranic s Moldávii). Až tam následovala svého manžela dívka z vesničky Ledčice, dnes okres Mělník, nedaleko Hledsebe. Josefína Vovsová se stala druhou manželkou bratra Ferdinandu Massiera, průkopníka baptistické práce v Bukovině a Galiciji. Stala se matkou jeho pěti dětí z prvního manželství a matkou dalších pěti jejich společných dětí. O jejím životě toho mnoho nevíme. Jenom si můžeme představit, jak musela důvěrovat Bohu, že je to Jeho vůle, aby šla do takové „dálky“, do země, jejíž řeč neznala, do míst, o nichž do té doby nic neslyšela. A můžeme si být jisti, že se stala věrnou pomocnicí svého muže v jeho nelehké službě. Bratr Ferdinand využil Snyatin jako základnu, ale své misijní úsilí rozšířil na mnoho okolních obcí, mezi nimiž bylo i bukovinské hlavní město Černovice. Cestoval pěšky z místa na místo a založil jedenáct různých misijních „stanic“, které pravidelně navštěvoval, a proto se mu začalo říkat „chodící misionář“ Křest ponořením prováděl zpravidla po setmění nebo o půlnoci v nedalekých řekách, aby na sebe neupozornil, kteří se vážně stavěli proti jeho práci. A Josefína prožívala všechny starosti s ním.

Starala se o všechny děti, učila se poznávat a rozumět lidem zcela jiné národnosti, s jinými zvyky. Měla domácnost vždy pohotovou pro hosty, modlila se, když manžel odcházel v noci, aby vykonal v blízké či vzdálenější řece křest. Prosila o ochranu před nepřátky.

Služba bratra Ferdinandu ovlivnila život celé jeho rodiny a

rozšířila se díky jeho synu Johannovi a vnuku Paulovi do oblastí, které si Josefína ani neuměla představit, do USA, do státu Illinois, Idaho a Texas. Jistě by to nebylo možné bez její výry, věrnosti a obětavosti. Bez podpory Josefíny, dívky z malé české vesničky Ledčice.

Ale nechci hovořit jen o vzdálenější minulosti. I v pozdější době i dnes si Pán používá statečné ženy jako pomocnice Božích služebníků.

Mohla bych v této chvíli připomenout řadu sester, které „hesly věrně svůj kříž“ po boku svých manželů – kazatelů. Sestru Věru Malou, jejíž manžel zemřel v koncentračním táboře – protože rozséval Boží slovo navzdory politické situaci v

Sudetech. Sestry Františku Burgetovou, Marii Ríčárovou, Marii Procházkovou, Slavěnu Burešovou, Annu Čániovou, Olgu Pospišilovou, Emílii Jersákovou, Olgu Volanskou, Annu Mikulenčákovou, Františku Vaculíkovou, Boženu Kešjarovou. Ženy, jejichž manželé byli zatčeni a ve vykonstruovaných procesech v době komunistického režimu odsouzeni k mnohaletým trestům odnětí svobody. Za všechny připomenu podrobněji sestru Annu Marešovou. Bratr Mareš se rozhodl pro službu kazatele a pro studium na baptistickém semináři „Pro Christo et veritate“ v Lodži v době, kdy měl dvě malé děti. Sestra Marešová musela převzít veškerou starost o rodinu i o hospodářství. Seminář bratr ukončil 18. června 1939. Manželka se radovala, že rodina bude opět spolu. Ovšem, přišla válka. Marešovi ukrývali po dobu války ve své rodině židovskou dívku Marii, která před tím vypomáhala v jejich domácnosti. Opět to vyžadovalo soucit, obětavost a především odvahu. Odvahu ženy matky. A také jistě vynalézavost a moudrost. Konec války, přestěhování do vlasti, nová služba, nové naděje! A přišel rok 1948 a 1952. V roce 1952 byl bratr Mareš zatčen a za údajnou protistátní činnost odsouzen k trestu odnětí svobody. Sestra zůstala opět sama. Nereptala, nestěžovala si. Její dcera vzpomíná, jak maminka s úžasnou tichostí celý den vykonávala své povinnosti. Sílu hledala na modlitbách, každé ráno na kolenu! Je krásné, když děti vzpomínají, že maminka začínala opravdu každý den na kolenu. A tam dostávala sílu. Starala se nejen o svou rodinu. Téměř žádnou neděli rodina neobědvala sama, vždy měli hosty, potřebné. Mladší dcera Marešových, v té době „začínající školačka“, vzpomíná, že bez hostů jí vůbec nechutnalo. Bratr Mareš se vrátil z vězení s podloženým zdravím a se zákazem kazatelské služby, proto až do roku 1966 pracoval v dělnických profesích. V roce 1966 obdržel státní souhlas ke kazatelské službě, ovšem pro sbor v Teplé. Takže další stěhování, další změny... Sestra Anna při něm věrně stála i v těch nejtěžších dobách v každé situaci.

Před krátkou dobou jsem hovořila se sestrou Alenkou Švecovou. Vzpomínali jsme na bratra kazatele Švece. Co všechno jeho služba zahrnovala? Byl kazatelem sboru BJB a po určité době i sboru Československé baptistické konvence v Minitonas v Kanadě, byl Generálním tajemníkem Jednoty a později tajemníkem Ustřední rady starších BJB, členem Exekutivní Světového svazu baptistů a členem její komise pro misii a evangelizaci, člen Rady Evropské baptistické federace, později jejím viceprezidentem a prezidentem, členem Výkonného výboru mezinárodního baptistického semináře v Rüschlikonu ve Švýcarsku, členem Zpěvníkové komise BJB, organizátorem a překladatelem. Připadá vám to neskutečná píle a nasazení ve službě? Musím ještě přidat – byl otec pěti dětí.

Jednou se bratra Švece kdosi zeptal, v čem byly příčiny

misijního úspěchu naší Jednoty v celé naší minulosti. A bratr odpověděl: „... v lidech, kteří slyšeli slovo Boží a spěchali je plnit.“ A k takovým lidem patřil nejen bratr, ale i jeho manželka. Zmíním za všechny jednu událost. V roce 1960 požádal sbor Československé baptistické konvence v Minitonas v Kanadě Ústředí BJB v Československu o výpomoc, o vyslání českého kazatele. Vykázala otázka „kdo pojede?“ V té době nezáleželo pouze na osobním rozhodnutí kazatele, bylo nutné požádat úřady o schválení a o povolení k výjezdu. Souhlas obdržel bratr Švec, tehdy nejen kazatel sboru, ale také tajemník Jednoty. Ve dnech 26. června – 3. července 1960 se konal v brazilském Rio de Janeiro desátý kongres Světového svazu baptistů, na který odjel bratr Švec s bratrem Tomešem, předsedou Jednoty. Domů se vrátil jen bratr Tomeš a bratr Švec pokračoval do Minitonas. Přitom došlo v Čechách v jeho rodině k významné události – k narození třetího dítěte, dcery Stanislavy. Každá žena by chtěla mít v takové chvíli manžela u sebe. Chtěla by, aby se společně mohli radovat a společně nést starosti. Sestra Alenka byla sama. Dceru viděl bratr kazatel poprvé až po roce. Původně měla rodina také vystěhovat do Kanady, i když za obtížných podmínek – že v Čechách zůstane jeden člen rodiny, volba padla na nejstarší dceru Ivanu, která tehdy již navštěvovala základní školu. Ovšem jednání na úřadech se protahovala, takže rodina (tedy sestra Alenka a děti Jiří a Stanislava) odjela až v červnu 1961. Statečná žena – nereptala, nepostavila záležitosti své rodiny nad službu církvi. Byla sama s dvěma dětmi a novorozenou dcerou celý rok. A nakonec nesla těžké rozhodování, kdo pojede do Kanady a kdo zůstane doma? Pro ženu matku nesmírně těžké, odloučit se na dlouhou dobu od dítěte. Kdo sestru zná, ví, že svého manžela podporovala ve všech jeho činnostech a funkcích. Nesla těžké povinnosti a starosti – téměř každodenních, protože za bratrem kazatelem přicházel lidé hledající radu, pomoc, modlitební podporu. Nesla těžké povinnosti manželky kazatele i v nelehkých dobách bez reptání a s výjimečnou pokorou.

I v dnešních dnech jsou ovšem potřebné „statečné ženy“. Za všechny bych chtěla zmínit např. sestru Liudmilu Gavrilovou. Sestra pochází z Ukrajiny. Před několika lety se její manžel rozhodl přestěhovat do České republiky. Ne za „lehčím“ životem, ne za „lepšími finančními podmínkami“. Za službou! A slouží ukrajinsky mluvícím lidem nejen v Čechách, ale v různých státech Evropy. Slouží jím evangeliem, ale také materiální pomocí. Účastní se mládežnických konferencí, organizuje tábory pro děti a mládež. Přicházejí za ním lidé sužovaní nemocemi, s diagnózou, o níž ví, že jim nemůže pomoci. Ovšem ví, že Bůh dělá zázraky. A prožívá s nimi tyto zázraky. A sestra vyznává, že prožívá radost, že její manžel je povolán do takové služby. Zároveň ovšem prožívá i obavy, jestli zvládne být mu opravdu dobrou oporou. Ano, sestra se neobávala, zda budou mít pohodlné bydlení, zda budou mít dostatek finančních prostředků, zda se jí bude v novém místě líbit, zda se jí nebude stýskat. Kladla si otázky, zda je to opravdu Boží vůle stěhovat se do Čech. Proto všechno svěřila Hospodinu, ptala se na Jeho vůli. Dlouhou dobu se modlila. Sestra Liudmila vyznává, že to nebylo vždy snadné, ale že prožila, že Bůh je věrný, dává jí moudrost a podpírá ji. A tak může prožívat vděčnost za službu svého manžela.

Na závěr snad svědectví sestry Elišky Živorové: „Ve službě se svým mužem – misijním pracovníkem, zakladatelem sboru a kazatelem – jsem více než deset let. Jeden by řekl, že je to už dost let na to, abych byla zkušená a mohla se o to, jak vypadá život po boku kazatele, s ostatními podělit. Na některých zkušenostech Bůh stále pracuje – učí mě, co to znamená přinášet Bohu oběť – jak si nenárokovat svého muže, jeho čas, příjmy, energii, společné rozhovory atd. jen pro sebe, ale jak se o něj dělit s ostatními, a i naopak, jak si utvořit „to naše“, kde můžeme spočinout a brát sílu k dalším krokům.“

Zavazuje mě to k modlitbám za něj a víře v to, že i on bude dělat moudrá rozhodnutí, která budou mít dobrý vliv na naši rodinu, přátele, společenství, církev atd. Často to není jednoduché, je to balancování mezi tím, co bych si představovala já a co po mě chce Boh. V takových chvílích se vracím k okamžiku, kdy jsme se oba vědomě a svobodně rozhodli vstoupit do povolání, kde i já jsem se sama za sebe k této službě rozhodla, nejen, že mu budu pomoci, ale že mu budu rovnocennou partnerkou, která ho bude doplňovat v oblastech, které pro něj nejsou přirozeně silné, kdy spolu budeme tvořit jednotný tým, který bude efektivně sloužit a pracovat na Božím díle. Jsem Bohu vděčná, že můžu vidět a vnímat, že jsem pro svého muže opravdu potřebná, že ho zajímá můj názor, pohled a že jsem pro něj rovnocenným partnerem v jeho životě. Těším se na to, co nás spolu ještě čeká..."

Ženu statečnou kdo nalezne? Nebo daleko nad perly cena její... Patrný je v branách manžel její, když sedá se staršími země.

Slavomila Švehlová

POKRAČOVANIE ZO STRANY 2 //

POSOLSTVO 11. VALNÉHO ZHROMAŽDENIA SVETOVEJ RADY CIRKVÍ

Výzva konáť spolu

V roku 2022 sa konalo Valné zhromaždenie Svetovej rady cirkví v Karlsruhe v Nemecku. Každé Valné zhromaždenie Svetovej rady cirkví vydáva posolstvo, ktorého cieľom je tlmočiť skúsenosť zhromaždenia a inšpirujúcu povahu jeho práce. Zverujeme vám toto posolstvo s prosbou, aby ste ho odovzdali všetkým kresťanom a ľudom dobrej vôle, aby sme sa spolu mohli zjednotiť v objavovaní toho, ako Kristova láska pohýna svet k zmieraniu a jednote.

„Pod, nasleduj ma!“

Od čias, keď Ježiš putoval po zemi, až do tejto chvíle nás práve On neprestajne oslovuje týmito slovami. Uprostred problémov sveta nás Ježiš volá, aby sme prišli k Nemu a zostávali v Jeho láske, láske, ktorá sa ponúka celému svetu. Napriek mnohým problémom, pokračujúc na našej spoločnej púti ako zhromaždenie Svetovej rady cirkví, bola naša nálada náladou očakávania a nádeje, a dokonca radosti, pretože skrze moc Svätého Ducha zostáva Kristovo pozvanie otvorené pre každého, v skutočnosti pre celé stvorenstvo.

„Kristova láska pohýna svet k zmieraniu a jednote“

Zmierenie je pohyb smerom k Bohu a smerom k sebe navzájom. Zahŕňa v sebe pripravenosť načúvať Bohu a jedni druhým. Je to obrátenie srdca od sebeckosti a ľahostajnosti k začleneniu a službe. Vyznávame, že aj keď z celého srdca túžime slúžiť Bohu a našim blížnym, zistujeme, že zlyhávame, navzájom nesúhlasíme, a niekedy kráčame opačným smerom. Vyznávame, že potrebujeme premieňajúcu moc Kristovej lásky, aby sme sa pohli smerom k skutočné zmierenejmu a zjednotenejmu svetu. Tvárou v tvár vojne, nerovnosti a hriechom proti stvoreniu nás dnes Kristova láska všetkých vyzýva k pokániu, zmieraniu a spravodlivosti.

„Chodte do celého sveta“

Od čias vstúpenia na nebo až do tejto chvíle Kristus neprestajne dáva tento príkaz všetkým, ktorí Ho nasledujú. Ako kresťania sme povolení zostávať v Kristovej láske a byť jedno. Okúsili sme skúsenosť takejto lásky, keď sme sa zhromaždili z 352 členských cirkví a zo všetkých regiónov sveta, aby sme sa usilovali o jednotu uprostred našej rôznonosti. Spoločne sme načúvali hlasom, ktoré sú vo svete často odsúvané na okraj: ženám, mladým, ľuďom so zdravotným znevýhodnením, domorodým národom. Na našom zhromaždení sme použili množstvo slov a z nich sme sformovali nové predsažacie. Teraz prosíme Boha o pomoc pri premene našich záväzkov na činy. Lebo v Kristovi bude všetko utvorené novým. Jeho láska, ktorá je otvorená ku všetkým, vrátane tých posledných, najmenších a stratených, a ponúka sa všetkým, nás môže pohnúť a naplniť silou na púti spravodlivosti, zmierenia a jednoty.

Modlitba na záver

Svätý Bože, zdroj a tvorca všetkých vecí, večná láska, vzdávame Ti vďakу. Otče, ktorý nás nekonečne miluješ, Synu, ktorý nám zjavuješ svoju bezpodmienečnú lásku, Svätý Duch, ktorý nás zmocňuješ božskou láskou, zhromaždi nás spolu v Tvojej láske, aby sme mohli rást vo viditeľnom spoločenstve, a tak vydávať vo svete svedectvo o jednote. Kde sú Tvoji ľudia zlomení, nech láska uzdravuje. Keď vo svete kričí nenávist, nech láska prináša pokoj a spravodlivosť. V čase, keď stvorenstvo vzdychá, nech príde vykúpenie pre celú zem. Príd so svojou božskou láskou a vstúp do našich sídcov. Pohýnaj svoju cirkev a pohýnaj svet k zmieraniu a jednote. Amen.

Spracovala: Mgr. Eva Guldanová, ThM., predsedníčka Ekumenického výboru Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku, tajomníčka pre zahraničie na Generálnom biskupskom úrade ECAV

BUDE TAM

„*Kto v skryjí Najvyššieho prebyva a odpočíva v tóni Všemohúceho, ten vraví Hospodínovi: Moje útočisko, hrad môj, môj Boh, ja u Noho áďam!*“ (Ž 91, 1 – 2)

Ako pastor som absolvoval príliš veľa pohrebných obradov za deti. Pozeral som sa na rodičov sediacich v prvom rade a snažil som sa nájsť tie správne slová, ktoré by im priniesli útechu. Predtým ako nás syn Christopher odišiel do neba, odchádzal som z týchto bohoslužieb s myšlienkom:

„*Dúfam, že sa mi to nikdy nestane, pretože ak by sa to stalo, myslím, že by som to nezvládol.*“

Neskôr sa to jedného dňa stalo aj mne. Odrazu sme boli rodičia, ktorí sedeli v prvom rade na pohrebnom obrade. Môžem ti povedať nasledovné: Bez ohľadu na to, čím prechádzaš, Boh tam bude pre teba a s tebou. Možno si videl niekoho, kto prechádzal tăžkostami, a pomysel si si: „Nemyslím si, že by som to zvládol.“ Teraz ešte nemáš silu, ktorú by si potreboval na to, aby si to zvládol. Ale Boh ti dá to, čo potrebuješ, keď to budeš potrebovať – nie nevyhnutne predtým a určite nie potom.

Nie vždy nás Boh vyslobodí z našich okolností. Nie vždy odstráni problémy. Ale môžeme Ho oslavovať aj napriek nim. Sú aj také chvíle, keď Boh v našom živote dopustí tăžkosti, aby mohol zasiahnuť a vyslobodiť nás z nich, a ľudia budú žasnúť. Možno ta Pán chce z niečoho uzdraviť alebo z niečoho vyslobodiť. Postihnutie sa môže zmeniť na schopnosť, keď ho vložíme do Božích rúk. Nevýhoda sa môže zmeniť na výhodu. Stala sa ti v živote nejaká tragédia alebo problém, ktorý ti spôsobuje veľkú bolest? Volaj na Pána a On ta v tej situácii posilní. V niektorých prípadoch ta môže dokonca zachrániť. Nech sa v živote nachádzaš kdekoľvek, Boh je pripravený zasiahnuť a utešiť ňa. Je pripravený priniesť nádej. Musíš však k Nemu prísť.

Greg Laurie

SPOLU NAPLŇAŤ ŽIVOTNÉ POSLANIE

Narodili sme sa ako samostatné bytosti, sme Božím originálom, ale Boh nás ako živé kamene včleňuje do duchovného domu, aby sme sa budovali na duchovný dom, sväte kňazstvo a aby sme prinášali duchovné obete príjemné Bohu skrzes Ježiša Krista. Na inom mieste apoštola Pavla pripodobňuje cirkev ku Kristovmu telu: „**My všetci v jednom Duchu sme boli pokrstení v jedno telo... Takto je sice mnoho údov, ale jedno telo... tak zostavil Boh telo, že zaostalému dal väčšiu čest, aby nebol v tele rozkol, ale aby údy navzájom rovnako sa starali o seba... A preto keď trpi jeden úd, spolu s ním trpia všetky údy, keď sa jednému údu dostáva oslavu, radujú sa s ním všetky údy**“ (1Kor 12, 12 – 26).

Podčiarknime si, že dôležitým cieľom života viery je spoločne potvrdzovať a opakovane **spolu so sestrami a bratmi naplňať životné poslanie**. Vo svojej prirodzenosti od rána do večera narázame na vlastné ego. Je vždy čulé. Zistíme to napr. pri tretej urážke od priateľa. Moje ego sa vzoprie, donekonečna odpúšťať nebudem! Áno, v nedelu som súhlasne pri počúvaní prikyval, že nielen sedem ráz, ale až sedemdesiatkrát sedem máme odpúšťať svojim vinníkom, ale ako si pomôcť, keď ego ožilo a domáha sa svojich práv?... Potom večer pri otvorenej Biblia a v modlitbe vyznania, ktorú vďačne vysielame k Pánovi, sa v srdci niečo pohne a s apoštolom v pokáni povie: „Ani ja som ešte nedosiahol, nie som dokonály.“ Silné a samospravidlivé ego začne slabnúť, láme sa... Ako to na inom mieste vyznáva apoštol Pavol? „**Nie aby sme sa my zdali hodnými, ale aby ste vy činili dobre a my sme boli ako nehodní**“ (2Kor 13, 7b). Nielen, že odhadzujeme samospravidlivosť, ale v srdci zahorelo v pokáni svetielko nádeje. Listy cirkevným zborom nepísali rojkovia, ale Božie deti, ktoré sa vzdávajú svojej hodnosti, aby so spolublížnym mohli konáť dobro. Vzdali sa svojho, lebo poznali a uverili pravde, ktorá vyslobodzuje. Neprestávajú sa čudovať, že v Božej sile vládzu znášať slabosti nevládnnych, a žasnu, ako im to vzájomne pomáha ku konaniu dobra a slúži k budovaniu spoločného duchovného domu.

V Božej rodine je hojnosť dobra pre všetkých. Končí kalkulácia, prehliadneme výpočty, lebo sme sa presvedčili, že sňať bremeno z plieč blízkeho a ožívať láska pri spoločnom nesení bremien je jedným z vrcholov života viery. Inokedy to potvrdí dokonca posledný halier, ktorého sa chudobná vdova vzdáva, aby pomohla núdznym.

Ked sme boli prijímaní do spoločenstva zboru, bolo to jedinečným duchovným zážitkom Kristovej lásky: On prvý miloval nás. „... keď sme my ešte boli hriechími, Kristus zomrel za nás“ (Rím 5, 8).

Podstatou života v spoločenstve zboru zostáva Kristova láska. Nie tá, o ktorej premýšľame či hovoríme, ale Láska, ktorá sa v našich srdciach zrodila z Ducha Svätého a oslovuje i obnovuje našich blíznych. Bez živej a aktívnej Kristovej lásky začne spoločenstvo zboru chradnúť a chorľať. Ak v našich srdciach žije a prebyva Kristus, túžime mocniesť na vnútornom človeku. Každý deň máme neopakovateľnú príležitosť potvrdiť to v osobnom vzťahu ku každému v miestnom zbere:

„... ak sa milujeme, Boh zostáva v nás a Jeho láska je v nás dokonalá“ (1J 4, 12b). Priznajme si, každý z nás urobí sem tam pokus vyhovoriť sa a obísť jasné ponuku evanjelia. Ale výsledkom je premárená príležitosť zosilnieť na vnútornom človeku. Ešte horšie, odmietli sme Boha a zázrak Jeho lásky v nás.

Július Stupka

SNAŽÍ SE VÁS PARTNER OVLÁDAT?

Ovládání chování partnera, atď už mužského nebo ženského, môže mít nejrúznejší projevy. Na prvň pohled možná nevinný zvýšený zájem vašeho partnera o to, kde jste, s kym mluvíte nebo s kym se setkávate, môže byt nejprve interpretovan jako běžný projev lásky. Váš život se může změnit v noční můru, pokud váš partner začne byt stubborn (tvrdohlavý, umíněny neústupný) a snaží se o neustálé sledování našeho pohybu nebo sociálních kontaktů. Zvyšte svou pozornost, pokud váš partner dělá následující:

- stále se vás ptá, kde jste
- vyžaduje, abyste uvedli, s kym mluvíte a o čem mluvíte
- vede s vámi dlouhé „investigativní“ rozhovory o tom, kdo vám volal
- žádá vás neustále, abyste mu/jí ukazovali svůj telefon s tím, že „láska znamená důvěra“ a sdíleli všechno
- zjistí, kde jste byli po práci, a porovnává různá časová pásmá, aby mohl ověřit vaše tvrzení
- zavolá lidem, které znáte, aby jim dal vědět, že už nechcete být jimi kontaktováni
- váš partner vás často obviňuje, že se staráte o ostatní víc, než o něj
- partner vám řekne, že bez něj nikam nepojdete, zatímco on bez vás ano (dvojí metr)
- váš partner vás neustále podezřívá, že někoho máte a i váš pravidelný rozhovor s jinou osobou považuje za známku nevěry
- váš partner vám neustále připomíná že láska znamená izolovat se od druhých a orientovat své priority na něj
- partner vám neustále říká, že byste se měli ve jménu lásky vzdát kolektivních volnočasových aktivit, protože závidí
- váš partner vás nutí žárlit na různé společenské události. Být ve vztahu se svým partnerem neznamená být zavřený/ná ve zlaté kleci. Ovládání chování je domácí násilí.

Andrej Kubík, 2022

BOŽIA MOC SA DOKONÁVA V SLABOSTI

„**A viem, že keď prídem k vám, prídem v plnosti požehnania (Kristovho)**“ (Rím 15, 29).

Ako mohol Pavol vedieť, že príde do Ríma v plnosti Kristovho požehnania?

Boh mu to ukázal.

Hospodin vie o všetkom vopred. Vedel, že Pavol príde do hlavného mesta sveta ako väzeň, fyzicky zlomený po dlhom väzení a nebezpečnej plavbe, pri ktorej loď nakoniec stroskotá.

Boh nie je závislý od vonkajšej sily. Jeho moc sa dokonáva v slabosti. Pavla odviezli do Ríma ako nenápadného človeka, ktorý nepôsobil impozantným dojmom. Ked sa ku kresťanom dostala zvest, že je na ceste, vyšli mu oproti za brány mesta. Ked ich Pavol uvidel, dakoval Bohu a bol povzbudený.

S čím prišiel Pavol k týmto kresťanom?

Prišiel k nim v plnosti Kristovho požehnania.

V rímskom zbere bolo veľa zlého. Nepochybne o tom svedčia Pavlove napomenutia v Liste Rimanom Napriek tomu tam Pavol nešiel preto, aby ich trestal a napomínať. Prišiel s Božou milosťou a všetkým, čo toto požehnané slovo obsahuje.

Požehnanie v Kristovi je všetko bohatstvo, ktoré hriešník dostane vierou v Pána Ježiša. Nič nie je také požehnané, ako keď sa tvoje srdce tomu otvorí. Naplní ťa radosť zo spasenia. Tvoj kalich preteká. Vidiš, že ta oceán milosti obklopuje zo všetkých strán. Všetko dostávaš nezaslúžene.

Ak je toto požehnanie živé, stáva sa neprekonateľnou silou. Láska Kristova nás totiž spája, hovorí Pavol.

Pavol vedel, že sám osebe nemá žiadnu schopnosť. Jeho schopnosť pochádzala od Pána a bola úzko prepojená so slovami zmierenia, ktoré Boh vložil do jeho vnútra.

Autor neznámy

PREČO MÔŽEME BOHU DÔVEROVAŤ

„Dúfajte v Noho, ľudia, v každom čase; vylievajte si pred Ním srdcel! Boh je naším útočiskom“ (Z 62, 9).

Raz sa ma niekto opýtal na najduchovnejší okamih môjho života, okamih, ked som cítil Boha viac ako inokedy.

Musel som sa nad tým zamyslieť. Bolo to vtedy, keď som ako sedemnástročný prijal Krista na pôde strednej školy? Bol to najdôležitejší deň môjho života, no nepamätam si, že by bol emotívny.

Deň, keď som bol pokrstený v oceáne v Pirátskej zátoke v Corona del Mar, bol pre mňa trochu emotívnejší. Ale ani to nebol najemocionálnejší moment.

Deň, keď som sa oženil s Cathe, bol emotívny deň. Ona bola vo svojich bielych svadobných šatách vidinou krásy, zatiaľ čo ja som vyzeral ako jeden z chlapov z Kačacej dynastie

v najhoršie vyzerajúcim smokingu, aký kedy vyrobili. Ale to nebol najduchovnejší okamih môjho života.

Uvedomil som si, že najduchovnejší okamih, okamih, keď som cítil Krista viac než v ktorýkoľvek iný, bol zároveň najhorším okamihom môjho života. 24. júl 2008 bol deň, keď som sa dozvedel, že môj syn Christopher zomrel pri automobilovej nehode. Mal som pocit, akoby sa môj život práve skončil, doslova. Nemyslel som si, že by som mohol pokračovať.

Ale Boh bol so mnou. Kedže bol náš dom plný ľudí, išiel som do svojej pracovne, zavrel som dvere, padol som na zem a modlil som sa modlitbu podobnú tej Jóbovej. Povedal som: „Panе, dal si mi môjho syna a ja Ti ho vraciам.“ A zažil som Božiu prítomnosť.

Boh bol prítomný v danom okamihu a je prítomný aj dnes. Bol so mnou v čase skúšky a je so mnou stále.

Vo svojom živote neobľubujeme časy skúšok. Nechceme ich. Ale keď sa v nich nachádzame, Boh nám dá silu.

Greg Laurie

NA KONCI DECHU

**Pane Bože,
nauč mě umění malých kroků.**

Neprosím o zázrak, Pane, ale o sílu pro všední život.

Nauč mě umění malých kroků. Učím mě vynálezavým a sebejistým v pravý čas.

Obdař mě vnímavostí, abych dokázal odlišit prvořadé od druhořadého.

Prosím o sílu kázně a míry, abych jen tak neproklouznul životem a své dny si rozumně rozdелиl, abych neprospal záblesky světla a vrcholy a abych si našel alespoň tu a tam čas pro zážitek krásy a umění.

Utvrzuj mě v tom, že snít o minulosti nebo budoucnosti mi nepomůže. Pomoz mi co nejlépe **zvládnout to, co je mi nejbližší, pomoz mi brát právě prožívanou hodinu za nejdůležitější.**

Chraň mě před naivní vírou, že v životě musí jít vše hladce. Daruj mi střízlivé poznání, že těžkosti, porážky, neúspěchy i zklamání jsou přirozenou součástí života, že díky jím rostem a dozráváme.

Připomínej mi, že city se často stavějí proti rozumu. Pošli mi v pravé chvíli někoho, kdo má odvahu říct mi pravdu s láskou. Chléb každodenní dej mi pro tělo i duši, projev Tvé lásky – přátelského echo a alespoň tu a tam náznak, že jsem v něčem užitečný.

Vím, že hodně problémů se neřeší konáním; pomoz mi, abych dokázal čekat.

Ať vždy nechám Tebe a ostatní domluvit. Vždyť to nejdůležitější si človek neříká sám, to nejdůležitější mu bývá sděleno.

Ty víš, jak moc potřebuji přátelství. Dej, abych dorostl do této nejkrásnejší, nejtěžší, nejriskantnejší a nejvzácnnejší záležitosti života. Vnukni mi správnou chvíli a správné místo, kde môžu zanechat balíček dobrá, slovy nebo bezé slov.

Chraň mě před strachem, že bych mohl promarnit svůj život. Nedej mi to, co si přejí, ale to, co potřebuji.

Nauč mě umění malých kroků.

Antoine de Saint-Exupéry

VĎAKYVZDANIE V TEKOVSKÝCH LUŽANOCH

Druhú novembrovú nedeľu (13. 11. 2022) sme mali v Tekovských Lužanoch slávnosť vďakyzdania. Pri tejto príležitosti zavítali k nám na pozvanie bratia a sestry z Maďarska z okolitých budeapeštianskych zborov, ktorí si so sebou priniesli aj hudobné nástroje (mandolíny), na ktorých potom hrali aj spievali na Božiu oslavu známe, menej známe aj neznáme piesne. Polovica prítomných maďarsky nerozumela, ale melódie, ktoré hrali a spievali boli uchu lachodiace. Niektorí bratia a sestry vydávali svedectvo, ako koná Pán Boh v ich živote. Celé zhromaždenie viedol br. kaz. T. Bánsky, ktorý bol dvojnásobne využitý, lebo prekladal raz do slovenčiny, druhýkrát do maďarčiny, aby každý rozumel.

A tiež kázał Božie slovo o pobožnosti a spokojnosti na text: 1 Tim 6, 6–8. Po chutnom spoločnom obede v blízkej reštaurácii slávnosť pokračovala spoločnou službou miestneho tamburásskeho súboru spolu s mandolínovým súborom z Maďarska. Dirigentom bol br. Pavol Tóth st., ktorý to vynikajúco zvládol. Spolu zahrali také skladby ako: Chváľ každý Boha, Nabucco z Verdiho opery a ďalšie známe piesne. Po ukončení slávnosti sestry z Tekovských Lužian pripravili chutné občerstvenie.

Každý účastník odchádzal domov plný chvály a vďakys za požehnané prežitý deň.

Peter Libárik

ON MUSÍ RÁST

„On musí rásť, a ja sa umenšovať“ Ján 3, 30

Ján Krstiteľ povedal tieto slová krátko predtým, ako ho uvrhli do väzenia. V jeho živote sa naplnili šokujúcim spôsobom. Osamelosť a strašné pochybnosti ho priviedli do tmy. Musel poslať Ježišovi odkaz, aby zistil, či je naozaj ten zasľubený Mesiás.

Boh vždy počuje našu modlitbu. Pozná skryté túžby srdca – tiež túžbu, aby Ježiš rásť a ja som sa umenšoval.

Boh často odpovedá spôsobom, aký si nevieme ani predstaviť. Môže nás postihnúť choroba. Duchovná tma a pochybnosti nás pokorujú. Môžeme mať ľažkosti v rodinnom aj pracovnom živote.

Máme sklon myslieť si, že dokážeme zvládnúť úspech. Ale mylíme sa. Stačí, že sa nám trochu darí a v padlom srdci hriescika rastie arogancia. Vtedy zatlačíme Ježiša do úzadia a vo vlastných očiach rastieme.

Boh je však dobrý. Nedovolí ti zostať v tvojom bláznovstve.

Využíva všetky prostriedky, aby ťa zbavil dôvery vo vlastnú silu a schopnosť. Privádza ťa k tomu, aby si hľadal to, čo nikdy nesklame.

Ježiš je veľký a mocný sám v sebe. Boh chce, aby bol taký aj v tvojom srdci. Má byť tvojou cťou a chválou. Pán ti ukáže, aký si malý, aby si otvoril svoje srdce tomu, kým si v Kristovi.

Boh chce, aby si s dôverou pozdvihol hlavu. Umožňuje ti ľahšie dýchat. Jediná dokonalá a úplná vec je Ježišovo dielo. Nič svoje nesmieš pridávať.

Ján sa musel nechať priviesť späť na začiatok, oči obrátiť na Božieho Baránka, ktorý sníma hriech sveta. Keď sa to stane, Ježiš sa zväčšuje. Vtedy znie Baránkova pieseň. Všetko ostatné sa zmenšuje a stráca dôležitosť.

Najväčší v Božom kráľovstve je ten, kto má všetko v Ježišovi.

Hans Erik Nissen

JAS spevácky zbor

Hľadáš spôsob ako použiť hudobné obdarovanie, ktoré Ti dal Pán Boh?

Máš blízko ku gospelovým piesňam, a spevu spoločne so znovuzrodenými kresťanmi? Si zapálený človek pre získavanie ľudí pre Krista cez spev a hudbu? Pridaj sa k nám.

*Uvažujete pozvať JAS?
Radi poslúžime vo vašom zbere a meste/obci.*

**Vypočujte si bezplatne všetky piesne
JASu na Slovensku z albumov,
ktoré sme vydali v predchádzajúcom období
a nájdite si nás na YouTube.**

jas@baptist.sk

www.baptist.sk/jas

www.youtube.com/@jas-slovensko

BYŤ DOBRÝM PRÍKLADOM

„Daj pozor na seba a na učenie. V tom zotrívavaj“ (1 Tim 4, 16).

V hľadaní spôsobov ako preklenúť generačný rozdiel niet pochýb o tom, že my ako rodičia budeme musieť konáť to, čo „kážeme“, a to stále viac a viac, aby sme svoje správanie zosúladili s naším kódexom viery.

Žiadna matka nemôže od svojej dcéry požadovať, aby nespávala s kadekým, keď ona sama flirtuje a príležitostne sa spreneveruje svojmu morálnemu správaniu. Žiaden otec, ktorý sa od príležitosného spoločenského pitia dostal na pokraj

alkoholizmu a ktorý nedokáže ráno predtým, než si zapáli cigaretu, povedať ani jedno pekné slovo, nemôže na svojho syna ustavične kričať, aby prestal s marihanou, pretože je to cesta, ktorá často vedie k ľahkým drogám.

Ak má mladšia generácia preukazovať úctu starnej či dokonca ju počúvať, dôslednosť, stálosť a svedomitosť, ktorá nevybočuje z normálu a udržiava kresťanský charakter, musia byť pri nás starších nevyhnutnosťou.

Modlitba dňa

Oči mladšej generácie vidia moje nepodarené správanie, Pane. Pomôž mi byť dobrým príkladom – takým, ktorý pritiaha mladých ľudí k Tebe.

Billy Graham

ZPRÁVY ZE SBORU

BRATR KAZATEL JAROSLAV POLOHA U PÁNA

Odešiel dne 26. 11. 2022 ve věku 78 let.

Bratr kazatel Jaroslav Poloha se narodil 29. 3. 1944 v Medzanech na Slovensku ako první ze sedmi dětí manželů Polohových, Viktora a Alžbety, roz. Dučajové. Rodiče byli původně členy evangelické církve, ale přestoupili do CB, kde otec konal službu laického kazatele. Modlitební příklad rodičů vedl Jaroslava k obrácení. Stalo se to při evangelizačním večeru církve bratrské v Jasencu u Vsetína. Bylo mu tehdy 14 let a o čtyři roky později (26. 8. 1962) byl pokřtěn ve sboru CB v Prešově.

Vystudoval střední průmyslovou školu strojní s maturitou v roce 1962 a fakultu strojního inženýrství v letech 1969 – 1974. Ve svém oboru pracoval jako vedoucí technického rozvoje. Během studií na vysoké škole se oženil (7. 7. 1973) s Helenou Valachovou. Narodily se jim tři děti: Rut, Igor a Erik. Jaroslav měl vždy velice živé vztahy k baptistům. Zúčastňoval se tábora baptistické mládeže v Klenovci a jezdil na konference BJB. Nakonec přestoupil do BJB a dnem 1. 1. 1974 se stal členem sboru v Nesvadech. V letech 1974 – 1977 absolvoval dálkový teologický seminář BJB, nadále však pracoval ve svém civilním zaměstnání. Po trojím Božím volání se rozhodl pro kazatelskou službu ve sboru BJB ve Vavrišově a 1. 2. 1979 zde byl instalován kazatelem D. Šalingem. V roce 1982 – na udání, že koná nepovolená shromáždění – mu byl odebrán státní souhlas pro kazatelskou činnost v okrese Liptovský Mikuláš, kam Vavrišovo patřilo. Musel tedy sbor opustit a přijal kazatelské místo v Tekovských Lužanech. Dne 1. 4. 1986 nastoupil jako kazatel do sboru BJB v Pardubicích, kde působil do června roku 1995. Od 1. 5. 1995 do 30. 12. 2004 sloužil jako kazatel ve sboru v Litoměřicích. Od 1. 1. 2005 vypomáhal kazatelskou službu ve sboru BJB Sokolov. V době kazatelské práce na Slovensku byl bratr Poloha členem evangelizační komise (1979 – 1985) a předsedou odboru mládeže v letech 1981 – 1986.

Zdroj: Kazatelé BJB

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

V našich rodinách se často dějí nepředvídatelné chvíle, o které s dětmi nikdy není nouze. Mnohdy se cítíme všechno unaveni a možná i vyčerpáni. Znovu se vracíme k rozdělané práci, k řešení různých situací a hledání moudrosti. Jak tento stav vyřešit a obstat ve zkoušce? Cítíme se tak nějak „naruby“ a moc si přejeme, aby naše situace dopadla dobře.

Vždyť také i v Bibli čteme, že přišel čas a Pán Ježíš posílá učedníky vyzkoušet, co všechno se naučili: „Děte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očistujte, démony vymítejte“ (Mt 10, 7–8).

To byla opravdu velká zkouška, sami a bez svého Pána! Ke všemu tak těžký úkol. Nevíme přesně, jak se jim dařilo, ale později čteme, že za nimi přišel muž s nemocným synem. Prosil učedníky, aby ho uzdravili, ale to se jim nepodařilo.

Celou tu situaci nechápalí. Proč to nejde? Zkoušeli všechno. Kde dělají chybu? Pán Ježíš byl však blízko a to je vždycky to nejlepší. Přesto, že jeho žáci dostali vyhubováno za nedostatek víry, mohl být před jejich zraky nemocný chlapec uzdraven. I pro nás je důležité, že všechny věci, které se nám zdají „naruby“, nemusejí být špatné.

Dnes bych vám chtěla také napsat jeden recept, který je naruby.

Řízky naruby:

Potřebujete k tomu plátky masa, jakoby na řízky, které naklepeme, osolíme. Připravíme si strouhanku a všechny plátky hezký obalíme. Dále potřebujeme několik rozkvedlaných vajec, ve kterých budeme tyto strouhankové plátky namáčet a hned na páničce s olejem opékát do růžova. Když je máme z obou stran postupně opečené, narovnáme si je do pekáčku (můžeme je klidně i vrstvit na sebe) a prosypeme cibulkou nakrájenou na kostičky. Podlijeme mírně osolenou vodou a přidáme kousíčky másla. Vodu můžeme dolévat podle potřeby. Vše dusíme asi 15–20 minut v horke troubě. Záleží, jestli máme kuřecí nebo vepřové maso. Řízky krásně zméknu a štáva z masa je moc dobrá na polští přílohy. Můžeme si je připravit i den dopředu a potom jenom v troubě ohřát. V naší rodině jsou vždy vítané.

Tyto řízky můžeme podávat s bramborovou kaší nebo s bramborem ozdobeným tatarkou, se zeleninovým salátem nebo jenom nakrájenou zeleninou. Přejí vám dobrou chuť a málo situací, kdy se cítíte „naruby“.

Dana Jersáková

PRÍBEH NOVEJ NÁDEJE

Život Iriny z Doneckej oblasti na Ukrajine sa v sekunde radikálne zmenil. Pri bombardovaní prišla po výbuchu o ľavú nohu. Vďaka Nadácií Integra má však novú nádej na kvalitnejší život.

Oheň, šok a nemocnica

Šestdesiatročnú Irinu stretli humanitárni pracovníci na Ukrajine. Bolo to 6. apríla dopoludnia, keď išla do najblížejšej výdajnej potravín po chlieb. Nasledoval hrozivý výbuch a tma. Prebrala sa už na zemi. Prvé, čo uvidela, bol obrovský oheň. Bola v šoku a nič necítila. Ani bolest, ani strach... Zranené mala obe nohy, tažšie však ľavú. Nebola jediná zranená, do nemocnice ich pohotovostným autobusom previezli viacerých.

„Ležala som na zemi autobusu a podviazali mi zranenú nohu. Nemali žiadne lieky. Vedľa mňa ležala ďalšia pani, ktorá tažkým zraneniam podlahla na mieste. Zostala po nej len dvanásťročná dcérka,“ spomína na smutný deň Irina. Zranenia boli natoľko devastačné, že jej ľavú nohu museli amputovať. Pravú nohu sa lekárom podarilo zachrániť.

V ťažkom stave a bez domova

Pred úrazom pracovala Irina v obchode s občerstvením. Svoj domov stratila, keďže celá oblasť je zbombardovaná. Útočisko našla v Teologickom inštitúte v Lvove, ktorý sa od začiatku

integra

vojny zmenil na azylový dom. Aj vďaka humanitárnej pomoci tam mnohí utečenci našli strechu nad hlavou.

Nadácia Integra sa rozhodla Irine pomôcť postaviť sa opäť na nohy. Prvým krokom bola návšteva špecializovaného zariadenia pre ortopedickú protetiku na Slovensku a výroba protézy ľavej nohy na mieru. Dovtedy bola totiž odkázaná len na invalidný vozík a pomoc okolia. Výroba protézy trvala mesiac. Najprv si paní Irina musela zvykať na dočasného protézu, ako aj na ortopedickú pomôcku na zdravej nohe, keďže niektoré šlachy sa jej dlhodobým sedením skrátili. Lekári jej naordinovali intenzívne cviky, aby neskôr zvládla chodenie s trvalou protézou.

Šanca na lepší život

Strata nohy, domova, strata pocitu istoty. Ako sa dá takáto situácia vôbec prežiť? „Prežila som to len vďaka dobrým ľuďom a preto, že som bola uždy silhou ženou,“ skonštatovala Irina.

A ako prijala správu o tom, že dostane protézu, ktorá nahradí jej amputovanú nohu? „Ked' som sa dozvedela, že pocestujem na Slovensko, aby mi Nadácia Integra zabezpečila protézu, a budem sa môcť znova postaviť na obe nohy, nemohla som tomu uveriť. Predtým som nemala už žiadnu nádej. To sa teraz zmenilo a ja mám novú šancu na lepší život.“

Pred Vianocami teda Irina dostala nevšedný darček: po mesiacoch na invalidnom vozíku sa mohla vďaka novej trvalej protéze postaviť na obe nohy a pôsobila ako nová žena. V jej tvári už nebola len bolesť, ale aj úsmev, nádej a radosť. Týždeň v nemocnici s nácvikmi chôdzace bol veľmi náročný, ale priniesol ovocie.

Ľudí, ktorí následkami vojny na Ukrajine trpia podobne, ako to je v príbehu Iriny, je veľmi vela. V Nadácií Integra sa vďaka ochotným darcom podarilo zmierniť neľahký osud aspoň jedného z nich a radi by takto pomohli aj ďalším. Na stránke Nadácie Integra sa do pomoci môže zapojiť každý.

WWW.INTEGRA.SK

DUCHOVNÁ ODOLNOSŤ

„Poslal pred nimi muža, Jozefa, ktorého predali za otroka. V klade mu zvierali nohy, dostał sa do želiez“ (Ž 105, 17 – 18).

Jozefovmu otcovi Jákobovi na ňom záležalo. Uprednostňoval ho pred všetkými ostatnými deťmi a dokonca mu dal ušiť špeciálny kabát.

Jedného dňa však hnev bratov voči Jozefovi narástol do takých rozmerov, že sa ho rozhodli zabíť. Rozum však zvíťazil a namiesto toho ho predali ako otroka karaváne obchodníkov, ktorá išla okolo.

Obchodníci vzali Jozefa do Egypta, kde ho predali Pótifarovi, ktorý bol šéfom faraónovej telesnej stráže. Kedže bol Jozef pracovitý a poctivý, netrvalo dlho a už spravoval Pótifarov majetok.

Medzičasom sa Pótifarova žena opakovane pokúšala Jozefa zviest. Ten jej nástrahám odolával, no jedného dňa ho falošne obvinila zo znásilnenia. Poslali ho do väzenia, čo sa mu nepochybne zdalo najhoršie zo všetkého.

Ked' Jozef sedel vo väzenskej cele, ľahko si mohol pomysliť: „Slúžiť Bohu nebolo to najlepšie riešenie. Som poctivý. Tvrdо pracujem. Nepodľahol som návrhom tej ženy, a kam ma to dostało? Do väzenia!“

Ale Boh mal preňho plán. Pripravoval ho na budúcnosť. Žalm 105 nám o Jozefovi podáva tento detail: „V klade mu zvierali nohy, dostał sa do želiez“ (verš 18). **Z hebrejského originálu sa vynára iný preklad, ktorý nám poskytuje ďalší pohľad. Znie:** „Ako bol položený do železa, železo vstúpilo do jeho duše.“

Hoci sa Jozef nachádzal v tých najhorších podmienkach, vo vnútri sa utužoval. Boh pripravoval Jozefa na niečo veľké.

Možno aj ty prechádzas obdobím skúšky, aby si sa posilnil, aby železo vstúpilo do tvojej duše. Cieľom skúšok je, aby sme sa stali duchovne silnejšími – aby sme si vypestovali duchovnú odolnosť.

Greg Laurie

Co se nám vybaví při slově farizejové? Inu, nic pěkného to nebude. Novozákonné odpůrci Ježíše Krista. Pyšní, povrchní židovští elitáři, kteří se stavěli proti učení Božího Syna. Dokonce jím byli často pohoršeni. A sám Mesiáš s nimi diskutuje, odporuje jím a napomíná je, a to často velmi tvrdě. Biblicky vzdělany čtenář může poznamenat, že farizejové byli svého času doopravdy považováni za určitou duchovní elitu izraelského národa. Vyznačovali se vzděláním, disciplínou, duchovností, požívali zvláštní úctu. Sami se považovali za největší boží stoupence. Chválili Ho. Uctívali Ho. Vystupovali na Jeho obranu. A přece – když se objevil, tak se vehementně stavěli proti Němu.

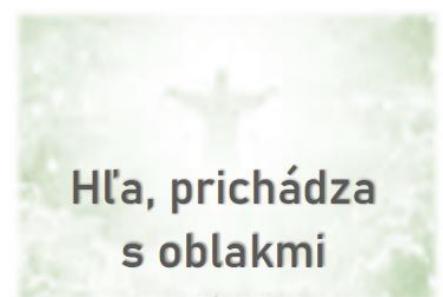
A to je právě myšlenka, kterou se zabývá autor této knihy Larry Osbourne. Nikdo nechce být „ten zlý“ ani sami farizejové nechtěli být „farizeji“ (tedy těmi zlymi a pyšními). Jenže farizeji se nechtěně stávají obyčejní lidé, kteří milují Boha, milují Bibli a snaží se podle ní žít, jak nejlépe umí. A to je právě to zajímavé – nemají v plánu stát se farizeji, ale najednou jimi prostě jsou. Pokud totiž nepochopíme, jaký zbožný a duchovní dojem farizeové budili a jak se farizeji vlastně stali, vystavujeme se nebezpečí, že se jim my sami začneme podobat. Dokud si budeme farizeje představovat jen jako duchovní břídily a stálé Ježíšovy neprátele, nikdy nerozpoznáme jasné nebezpečí přítomné v našem vlastním životě. Neuvědomíme si, že od horlivosti pro Boha k neúmyslnému odporu vůči Bohu vede často velice krátká a nenápadná cesta. Tato cesta je dlážděna samými dobrými úmysly. Její směr ovšem potichu urcuje pýcha, elitářství, zákonictví, idealizovaný pohled do minulosti nebo snaha o uniformitu. Horlivá víra, kterou nedoprovází láska a pokora, nás přivádí nevědomky na temnou cestu farizejství. Larry Osbourne je teolog, a proto je tato kniha protkaná myšlenkami, které vychází přímo z interpretace biblických textů. Přináší mnoho zajímavých a provokativních momentů a také nabízí možnost studovat text knihy ve společenství – každý oddíl je zakončen souborem otázek k diskuzi a reflexi. **Kde farizejové udělali chybu**, je kniha aktuální a čerstvá. Lze jí bez nadsázk doporučit každému křesťanovi. Nikdo přeci nechce být jako farizej... Tak ať se jim nepodobáme!

studovat text knihy ve společenství – každý oddíl je zakončen souborem otázek k diskuzi a reflexi. **Kde farizejové udělali chybu**, je kniha aktuální a čerstvá. Lze jí bez nadsázk doporučit každému křesťanovi. Nikdo přeci nechce být jako farizej... Tak ať se jim nepodobáme!

Tomáš Polívka

N **NÁVRAT DOMŮ**

Biblická kniha Zjavenie svätého Jána je svojou apokalyptickou tematikou pomerne známa nielen medzi kresťanmi, ale i nekresťanmi. Vyvoláva v ľudoch rôzne emócie i postoje: strach i nádej; odmietanie i nezdravé očarenie či fascináciu... Láka svojou tajomnosťou i odhalením, čo budúcnosť prináša a kedy bude údajný koniec tohto sveta... Kniha Zjavenie Jána však nie je písaná preto, aby uspokojoila našu zvedavosť o konci sveta, ale aby zjavila Toho, kto je ústrednou postavou tejto knihy: prichádzajúceho Spasiteľa Ježiša Krista vo svojej moci a sláve. Prajem vám, nech Božie slovo naplní vaše srdcia tou blahoslavenou nádejou na príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista.

Darko Kraljik

Velice se omlouvám za chybu v minulém čísle Rozsévače v článku **Blahopřání bratrů kazatelů Vladimíru Hejlovi k jeho 80. narozeninám**. Jako první se manželům Hejlovým narodila **dcera Vladimíra**. Ještě jednou se omlouvám. Děkuji. *Marie Horáčková*

NABÍDKA UBYTOVÁNÍ

Nabízím ubytování v rodinném domě, pro 6 - 8 osob.

Ubytování je v obci Vikýřovice na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou

Možno přijet i přímým vlakem Brno - Šumperk.

Jsme v podhůří Jeseníků - tudíž blízko do hor (lyže v zimě, cyklo a pěší turistika v létě).

Parkování možné na pozemku.

Více informací na tel. č.: +420608451995
e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

PRIPRAV SA

Pavel Kondač

Úloha zadaná.
Vytiahni zošity,
piš!

Blíži sa hranica
života, ty hlavu
zníž!

Na čo si nemyslel,
nastane rapídne
už.

Knihy sa otvoria,
ozve sa nebeský
Muž:

Čo si tu vykonal,
alebo zanedbal,
joj!

Nevyhovoriš,
ani sa nevyhneš,
stoj!

Nebeská porota
všetko ti poráta,
hej!

Priprav sa poctivo,
a k tomu v Ježíša
ver.

Ježiš je jediný
Spasiteľ, a jeho
kríž.

K nemu sa už teraz
blíž.